

The book is owned by คุณไธค์[400]

Typed to Word Document by คุณนุชา ผดุงไทย

Converted to PDF Format by webmaster@samgler.org

This PDF file is intended for educational purpose and private use only. Our goal is to promote SamGler to all walks of life and to memorize Por Intarapalit, one of the greatest writers in Thai history.

พล นิกร กิมหงวน

เผชิญของคู่ติมาล

ป. อินทรปาลิต

"อีนี่เขบอกว่่าซื้อมำทำไร เขาให้เปล่ำ ๆ ะร่ำบ นกกระจอกเทศตัวนี้มันกินจุ เลี้ยงไม่ไหวนะ"

"มันกินอะไรบ้าง" นิกรถามอย่างสนใจ

"กินทุกอย่างะร่ำบ กินตะปุ่นละสองกิโล"

นิกรอ้ำปากหวอ

"หา กินตะปุ่นละสองกิโล"

"ะร่ำบ มันชอบกินตะปุ่นมาก ก้อนหิน ก้อนกรวดกินทั้งนั้น โอเลี้ยง ปาท่องโก๋ก็กินนายจ๋า เจ้าของเขบอกให้นายเปล่ำ ๆ อยากรได้เขาให้ แถมไข่ให้อีกสองใบะร่ำบ ไชนกกระจอกเทศโตเท่าลูกมะตูม"

นิกรอมยิ้ม

"แล้วฉันจะเอาไข่มันไปทำอะไรละบานู"

"โอ-ทำได้อะไรทุกอย่างะร่ำบ ไชนกกระจอกเทศมีโปรตีนม้กม้กมากนะนายจ๋า ลวกกินเข้า ๆ ใบเดียวอ้อมไปห้าเดือน ทำไขหวานก็ได้ใบเดียวกินได้ทั้งครอบครัว อีนี่พวกจันกินไชนกกระจอกเทศทั้งนั้น"

นิกรอดหัวเราะไม่ได้

"ทำยังไงฉันถึงจะจับนกกระจอกเทศตัวนั้นได้ละ"

อัครนิรุหันไปพูดกับหญิงชราเป็นภาษาฮินดู หญิงชราเจ้าของร่างอ้วนจ้ำม่ำ มองดูนกกระจอกเทศของหล่อน แล้วร้องตะโกนขึ้นด้วยเสียงอุทาน ซึ่งคณะพรรคสี่สหายของเราไม่อาจจะรู้ได้ นกกระจอกเทศตัวนั้นได้ขโมยหญิงชราชื่อเรียกมันก็วิ่งเหยาะ ๆ เข้ามาหาและหยุดยืนในกลุ่มคณะพรรคสี่สหาย และชาวบ้านที่นำมาขาย

บานูอัครนิรุกล่าวกับนิกรด้วยเสียงหัวเราะ

"อีนี่ทดลองขี้ดูได้ะร่ำบ วิ่งเร็วเหมือนรถอิมิวรุส ของพระองค์เจ้าพีระจันนายจ๋า"

"ถึงอย่างนั้นเชียวหรือ" นิกรถามอย่างเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง

"จริง ๆ ะร่ำบ"

นิกรเดินเข้าไปหานกกระจอกเทศตัวนั้น ยกมือขวาลูบหลังมันเบา ๆ แล้วกระโจนขึ้นจับทันที นกกระจอกเทศไม่โซ่ม่า เมื่อนิกรขึ้นไปนั่งวางท่าโก้เก้ออยู่บนหลังมัน มันก็ไม่พอใจและนึกในใจว่า มนุษย์ตนนี้ออกจะกำแหงมากไปสักหน่อย ดังนั้นมันจึงออกวิ่งไปโดยเร็ว ราวกับลูกธนูที่ลั่นออกจากคันธนู นิกรตกใจร้องเอะอะเอ็ดตะโรลั่น เขานั่งโงนเงนไปมา นกกระจอกเทศพานิกรวิ่งเข้าไปในป่าข้างหมู่บ้าน และแล้วเจ้าหนุ่มจอมทะเล้นก็ปะทะกับกิ่งไม้ใหญ่กิ่งหนึ่งถูกปลายหางพอดี นิกรหงายหลังหล่นลงมาจากหลังนกกระจอกเทศอย่างไม่เป็นท่า

เจ้าเห้วหัวเราะงอหอย เขากล่าวกับเสี่ยหงวนเบา ๆ

"รับประทานผมนี้แล้ว ออกก็อรับประทานก็ออกก็จริง ๆ ฮะ ฮะ"

นายจอมทะเล้นตะโพกครากไปแถบหนึ่ง เขาพุงกายลุกขึ้นด้วยความลำบากยากเย็น ก็ล้มลงว่าไม่ได้
ท่อนหนึ่งวิ่งกระโผลกกระผลกเข้าไปหานกกระจอกเทศตัวนั้น ตั้งใจจะตีให้ตาย แต่เจ้านกกระจอกเทศเป็นนก
มันแลบลิ้นยกเท้าขวามือให้นิกแล้วหมุนตัวกลับวิ่งมาทางหน้ากระท่อมที่พักของนายอัคนิรุช นิกไร่กลัวคิด ๆ มา
พอจวนจะทันนิกก็สะดุดตอไม้หัวกะมา ล้มลงนอนคว่ำหน้าในท่าตะครุบกบ นกกระจอกเทศหัวเราะเสียงลั่น
วิ่งอ้อมไปทางหลังหมู่บ้านด้วยฝีเท้าอันรวดเร็วของมัน พวกชาวบ้านไร่ต่างหัวเราะชอบใจไปตามกัน

เป็นอันว่า นิกได้เลิกล้มความคิดที่จะขึ้นนกกระจอกเทศต่างมาแล้ว เมื่อนิกลุกขึ้นเดินเข้ามาหาคณะ
พรรคของเขา นายอัคนิรุชก็เชิญนักใต้เขาบรรดาศักดิ์เข้าไปในกระท่อมดินเหนียว บรรดาชาวไร่ที่นำม้ามาขาย
ต่างทยอย ๆ กันกลับบ้านพักของตนผู้ที่ขายม้าได้ต่างคือคิดใจมาก เพราะม้าที่เขาซื้อมาราคาอย่างมากก็เพียง ๑๐
รูปีเท่านั้น

พอตะวันตกค้ำนายอัคนิรุช ก็รีบออกไปจากบ้านพักของเขา และบอกกับคณะพรรคสี่สหายว่า เขา
จะต้องไปช่วยงานศพนายรสิงห์ ปานชิงส์ หัวหน้าหมู่บ้านที่ล่วงลับไป

"อินี่จันสามชั่วโมงมานะนาย" อัคนิรุชกล่าวกับทุก ๆ คนขณะที่เขาจะออกไปพ้นประตูกระท่อม "ถ้า
ง่วงนอน นอนได้ละรึบ"

เสี่ยหงวนว่า "ขอหมอนและมุ้งให้พวกเราหน่อยซี"

อัคนิรุชหน้าตื่น

"เอามาทำอะไร"

"อ้าว ก็เอามุ้งมากองนอน และเอาหมอนมาหนุนหัวนะซี"

คราวนี้บ้านูหัวเราะลั่น

"ไม่ต้องคะรึบ อินเดียนไม่ใช้มุ้งนะนาย หมอนก็ไม่ต้อง นอนบนไม้กระดานถูกอนามัซดี ยุงอินเดียนหา
ยากคะรึบ ที่นี้กลางคืนหนาวมากยุงตายหมด คนที่ไม่แข็งแรงก็ตายเหมือนกัน สะลามคะรึบ เชิญตามสบาย
เหล่าเบียร์มีพร้อม แต่ต้องไปซื้อในเมือง"

พออัคนิรุชออกไปพ้นกระท่อมที่พักของเขา คณะพรรคสี่สหายกับเจ้าคุณปัจฉิมนี้กฯ และท่านมหา
ราชาขานุกข่านก็ปรึกษาหารือกันทันที เพื่อช่วยเหลือมณฑลชาวดีสวน้อย ให้รอดพ้นจากการถูกเผาทั้งเป็น อัน
เป็นประเพณีที่แสนทารุณโหดร้ายยิ่ง

ท่านมหาราชาทอดพระเนตรเสี่ยหงวนกับนิก แล้วรับสั่งว่า

"เธอสองคนเตรียมตัวได้แล้ว เธอต้องแต่งตัวเป็นแขกชาวพื้นเมือง ดินหนวดเคราปลอมให้เรียบร้อย
อย่าให้ชาวบ้านเขาสงสัย เสร็จแล้วรีบไปที่เทวดสถาน พยายามลอบเข้าไปในโบสถ์ให้จงได้ ช่วยกันลากศพ
นายรสิงห์เอาไปซ่อนไว้ใต้แท่นพระศิวะ แล้วเธอคนใดคนหนึ่งก็ลงนอนบนแคร่ตั้งศพเอาผ้าห่มคลุมร่างเสีย
อีกคนที่พยายามหนีออกมาจากโบสถ์อย่าให้ใครเห็น"

เสี่ยหงวนทูลถามว่า "กระหม่อมสองคนจะเอาเสื้อผ้าที่ไหนแต่ง"

ขานุกข่านทรงพระสรวล

"ก็ของนายอัคนิรุชนะซี กองอยู่บนชั้นนั้นเออะเยะไปเห็นไหม"

นิกพูดโพล่งขึ้นทันที

" همینสบายเย้าบาท กระหม่อมรู้สึกที่นายอัคนิรุช แก่ไม่เคยอาบน้ำเลย"

"เถอะน่า เพื่อช่วยชีวิตแม่مایشาวยุ่ผู้นำสงสาร เธอทั้งสองคนต้องอดทนต้องเสี่ยงภัยเสี่ยงชีวิต"

"ไปเถอะ ทุกสิ่งทุกอย่างจะเรียบร้อยตามที่เราวางแผนการไว้ และเป็นอันว่าพวกเราจะเดินทางจากหมู่บ้านลักษมีไปยังอำเภอปศุศุณโดยไม่ต้องให้นายอัครนิรุช นำทางเรา เพราะถ้าแกสองคนพามาฉาวดีนี่ไปนายอัครนิรุชและชาวไร่ทั้งหมดนี้ก็จะประกาศตนเป็นศัตรูกับเราทันที"

นิกรกล่าวขึ้นตามวิสัยของคนเต็ม

"ถ้ายังงั้นม้าที่เราซื้อไว้ให้อัครนิรุชก็ควรจะไปเสียด้วย เพราะเราจ่ายเงินให้เจ้าของม้าเขาไปเรียบร้อยแล้ว อ้า -- ข้าของในกระท่อมนี้ถ้าอะไรมีค่าก็ควรจะไปหีบฉวยติดมือไป เราต้องล่าถอยแบบของอาจ"

ดร. ดิเรกหัวเราะชอบใจ

"ล่าถอยอย่างองอาจ ทำไม่จะต้องขโมยของเขาด้วยล่ะ"

"ไม่ใช่ขโมย กันพูดตามหลักยุทธศาสตร์ ขณะนี้คฤหาสน์สี่ปรางค์หลังนี้อยู่ในความยึดครองของเรา เมื่อพวกเราล่าถอย เราก็ต้องล่าเลียงข้าของที่มีค่าหรือมีประโยชน์แก่ฝ่ายเราไปด้วย" พุดจบเขาก็หันมาทางเจ้าแก้ว "แกควรจะไปกระท่อมหลังนี้เสียด้วย"

เจ้าแก้วสะดุ้งโหยง

"รับประทานไม่รับประทานละครับ กฎหมายอินเดียลงโทษผู้วางเพลิงรุนแรงมาก จับฝังดิน โสฬสขึ้นมาแก้คอ ทรมานตนอยู่กลางแดด ให้กินโลดวันละแผ่นจนกว่าจะตาย"

อาเสี่ยหัวเราะหึ ๆ

"ทำไมไม่รู้"

"รับประทานการิมเล่าให้ผมฟังครับ"

ท่านมหาราชาขานรับตั้งเสริมขึ้นทันที

"เชื่อการิมเธอก็ออกลูกเป็นลิงเท่านั้นแหละนายแก้ว"

เจ้าแก้วอมยิ้ม

"รับประทานดิกระหม่อม ถ้าออกลูกเป็นลิงจริง ๆ เอาไปออกงานภูเขาทองรับประทานคงรวยแน่"

เจ้าคุณปัจฉิมฯ มองดูหน้าเสี่ยหงวนกับนิกร แล้วพุดตัดบท

"จะไปก็ไปซิไว้ชักช้าอยู่ทำไม เวลามันไม่ค่อยทำใครรีบไปช่วยมณฑลฉางดีเถอะ ประเดี๋ยวพวกเราจะเริ่มอพยพไปจากนี้ เพื่อไปรอกอยแกสองคนกับมณฑลฉางดีตามจุดนัดพบคือที่ ๆ เกียงว้าวของอัครนิรุชตาย"

นิกรกับเสี่ยหงวนต่างมองดูหน้ากัน แล้วยิ้มให้กัน อาเสี่ยยกมือขวาถอดคอนายจอมทะเล้น พาเดินออกไปจากคฤหาสน์สี่ปรางค์สมมติเห็นขบวนของนายอัครนิรุช

ขณะนี้เป็นเวลาประมาณ ๑๕.๐๐ น. ที่บ้านหลังหนึ่งมีแสงไฟตะเกียงเจ้าพายุส่องสว่างและมีผู้คนพลุกพล่าน บ้านหลังนั้นคือบ้านของนายรสิงห์ ปานซิงกันั้นเอง มณฑลฉางดีกับญาติของสามีหล่อน กำลังต้อนรับเพื่อนชาวไร่ที่มาร่วมพิธีเผาศพ พวกเขกทั้งหลายซึ่งเป็นแขกจริง ๆ ต่างสนุกสนานร้องรำทำเพลงกัน ชาวฮินดูไม่ได้ถือว่าการศพเป็นงานเศร้าโศก มีการเลี้ยงดูกันอย่างเต็มที่ เสี่ยงดนตรีแขกเริ่มดังกังวาลไปทั่วละแวกบ้าน ซึ่งเครื่องบรรเลงส่วนมากล้วนแต่เป็นกลองยาวขนาดต่าง ๆ นักร้องสมัครเล่นหลายคนแหกปากโคงค์ร้องเพลงในจังหวะที่เร้าร้อนและรวดเร็วระคนกับเสียงกลองและเสียงฉาบ

แสงจันทร์ส่องสว่างไปทั่วทุกแห่งหน คืนนี้เป็นวันเพ็ญพระจันทร์เต็มดวงผู้คนส่วนมากมาชุมนุมกันที่บ้านของ รสิงห์ เขาเป็นหัวหน้าหมู่บ้านที่พวกชาวไร่รักใคร่เคารพนับถือเขา เมื่อมีชีวิตอยู่รสิงห์เป็นคนโอบอ้อมอารี ชอบบำเพ็ญตนให้เป็นประโยชน์แก่ผู้อื่น เขาออกเงินให้ลูกบ้านกู้ โดยเรียกดอกเบี้ยเพียงร้อยละสิบห้า

ต่อเดือนเท่านั้น ฐานะของนายสรสิงห์ดีมาก เขาดำรงตำแหน่งเป็นหัวหน้าหมู่บ้านลักษมีมาเป็นเวลาสิบกว่าปีแล้ว เมื่อเขาต้องสูญเสียชีวิตไปเช่นนี้ พวกเขาทั้งหลายก็พากันอาลัยรักเขา

นิกรกับกิมหงวนเดินผ่านบริเวณลานกว้างของหมู่บ้านลักษมี ตรงไปยังเทวสถาน หรือโบสถ์พระศิวะที่มองเห็นตระหง่านอยู่เบื้องหน้า นิกรเริ่มรู้สึกประหวั่นพรั่นใจเกรงกลัวผีปีศาจ และมวลดเทพดาทั้งหลายที่สิงสถิตอยู่ในเทวสถานนี้ เมื่อเสียหงวนยกมือจับแขนเขา นิกรซึ่งกำลังหวาดหวั่นก็ตกใจร้องออกมาสุดเสียง

"โอ๊ย"

อาเลี่ยจู้ปาก

"อะไรระอ้ายกร"

นายจอมทะเล้นฝันขมอย่างขากเย็น แล้วถอนหายใจโล่งอก

"เฮ้อ นึกว่ามีพระนารายณ์เสียอีก ที่แท้ก็มีแม่แก่ ที่หลังถ้าจะถูกเนื้อตัวกันละก็บอกให้รู้เสียก่อนไว้ด้วยกันซักใจตุ้ม ๆ ต่อม ๆ แล้ว อ้า -- พระนารายณ์นะท่านใจดีไม่ใช่หรือ"

กิมหงวนพยักหน้า

"ฮือ ใจดีมากแต่ชอบหักคอคนเล่นแก้เหงา"

นิกรสะดุ้งสุดตัว

"อย่าพูดให้เสียขวัญหน่อยเลยวะ รู้อยู่แล้วว่าอ้ายเรากำลังกลัว ยังจะพูดทำลายขวัญอีก"

อาเลี่ยฝันหัวเราะ

"กันก็กลัวเหมือนกัน ที่แรกก็คึกคักดีหรือก พอมมาถึงโบสถ์เข้าจริง ๆ ก็ไม่อยากจะเข้าไปในโบสถ์เลย หรือยังงัยอ้ายกร"

นิกรถอนหายใจดังปูด

"แต่เราต้องเสี่ยงภัยเสี่ยงชีวิต เพื่อช่วยมณฑาดีแม่ฝ่ายสาวผู้เลอโฉม เราจะยอมให้หล่อนถูกเผาทั้งเป็นอย่างไร อย่างน้อยเราพาไปกรุงเทพฯ เอาไปขายแถวชอกกลางก็คงจะได้เงินไม่ต่ำกว่าหมื่นบาท"

อาเลี่ยผิวปากเพลง "ชาโยนาระ" เบา ๆ สักครู่ เขาก็ปลอบใจตนเองให้เข้มแข็ง ถอดแว่นตาขอบกระออกพับใส่กระเป๋าเสื้อ เมื่อถอดแว่นตาออก อาเลี่ยก็บังเกิดความกล้าหาญอย่างผิดมนุษย์ เขายกมือตบหลังนิกรค่อนข้างแรง แล้วกล่าวว่า

"ไป -- ตามกันเข้าไปในโบสถ์ อย่างมากเราก็ถูกพระอิศวรหรือพระนารายณ์หักคอเราเท่านั้น เกิดมาเป็นลูกผู้ชายต้องมีไอ้ใจกล้า หน้าด้าน ไปไว้ยออย่าซักช้า อีกสักครู่พวกชาวบ้านเขาก็จะแห่กันมาที่นี่ ถ้าเรามัวงุ่มง่ามอยู่เขาจับเราได้เราก็มีหวังถูกประหารทัณฑ์"

นิกรจุดแขนเสียหงวนไว้

"เดี๋ยวก่อน ..."

"อะไรอีกล่ะ" เสียหงวนถามอย่างเคือง ๆ

นายจอมทะเล้นฝันขม

"ถ้ากันถูกจ้าวหักคอตายและแหหนีรอดไปได้กลับไปถึงเมืองไทย แกช่วยบอกประไพด้วยนะว่า ชาตินี้พบกันใหม่ กันจะเป็นคู่ที่เลวของประไพทุก ๆ ชาตินี"

อาเลี่ยหัวเราะจูงมือนิกรพาอ้อมไปทางหน้าโบสถ์ ขณะนี้ภายในบริเวณเทวสถานไม่มีมนุษย์แม้แต่คนเดียว ประตูโบสถ์เปิดแง้มไว้บานหนึ่ง มีแสงไฟสลัวลางส่องลอดออกมา ก่อนที่สองสหายจะบุกเข้าไปในเทวส

ถ่าน เสียงสุนัขป่าหลายตัวทางหลังหมู่บ้านของพวกชาวไร่ก็หอนขึ้นและรับกันเป็นทอด ๆ เสียงของมันเยือกเย็น โหยหวน

นิกรกอดเสื้อหงวนแน่นแล้วพูดละล้าละลักแทบไม่เป็นภาษามนุษย์

"อ้ายหงวน....กะ....กัน....กลัวผีวะ"

เสื้อหงวนยกมือตบหลังเพื่อนของเขาเป็นเชิงปลอบโยน

"เสียงที่แกล่ได้อันเป็นเสียงหมาหอนไม่ใช่เสียงผี"

นายจอมทะเล้นกลืนน้ำลายเอือก

"ถูก...ละ...แอ้ว แต่ว่าที่หมามันหอนก็เพราะมันเห็นผี กันเคยเกิดเป็นหมามาแล้วกันรู้ดี ธรรมดาหมา มันไม่หอนเมื่อมันเห็นผีมันถึงจะหอน"

"น่า -- ใจเย็น ๆ น่า มากับกันไม่ต้องกลัว ถ้าเห็นผิดทำเราก็อ่อนแอ เข้าไปในโบสถ์เถอะ"

"เดี๋ยว ๆ ว่าคาถากันผีเสียก่อน" พุดจบนิกรก็ประนมมือไว้ระหว่างอกพรางพิมพ์เบา ๆ "นะโมนะมัว ผีเห็นผีกลัว นะโมพุทธาอะ"

ครั้นแล้วกิมหงวนก็เดินนำหน้าพานิกรก้าวขึ้นบันไดหน้าเทวสถานตรงมาหยุดยืนหน้าประตูโบสถ์ซึ่งเป็นประตูไม้หนามาก อาเสี่ยยกมือทั้งสองค่อย ๆ ผลักประตูนั้น บานประตูหนักและถี่มาก เมื่อเปิดออกด้วยแรงผลึกมันก็ร้องเอี้ยอ๊าด โกร่งกร่างเหมือนกับประตูโบสถ์เก่า ๆ ทั้งหลาย

"เข้าไปซิ" อาเสี่ยกระซิบกระซาบบอกนิกร

อ้ายเสี่ยมือกาวสันศิระและผินยิ้ม

"แกล่เข้าไปก่อนซิ"

เสื้อหงวนยกมือทั้งสองข้างทำสะเอวมองดูนิกรอย่างเคือง ๆ

"ทำไมถึงขี้ขลาดตาขาวอย่างนี้วะอ้ายกร เกิดมาเป็นลูกหมา....เอ๊ย....ลูกผู้ชายต้องเข้มแข็งอย่างกันซิวะ"

พุดจบเสื้อหงวนก็หน้าซีดเผือดทันที เขาทำงมูกบานพะเยิบพะยาบเหมือนงมูกม้าแล้วกระซิบกับนิกร "กัน ได้ กลิ่นศพที่กำลังขึ้นอืดที่ด"

นิกรทำตาเขียวแล้วเอ็ดตะโรลัน

"เสี่ยอกพุดออกมาได้ เล้ากลัวไม่ใช่เรอะ"

กิมหงวนรีบยกมือขวาตะครุบปากนิกรทันที

"แล้วกัน อ้ายเวร.....ดันแหกปากออกมาได้ ถ้าพวกชาวบ้านเขาป่วนเปียนอยู่แถวนี้หรือเจ้าหน้าที่รักษาโบสถ์ได้ยินเข้าเราก็กวาดตายเท่านั้นเอง เรื่อก้าวเข้าไปในประตูโบสถ์"

สองสหายต่างก้าวข้ามธรณีประตูเข้าไปในเทวสถานอันเว้งว่างน่ากลัว เสื้อหงวนผลักบานประตูแง้มไว้ตามเดิม ต่างคนต่างกวาดสายตามองไปรอบ ๆ ห้อง ภายในโบสถ์มีดวงประทีปจุดไว้สองดวง เป็นโคมไฟเก่าแก่ในสมัยโบราณ แสงชวลาส่องสลัวลงไปทั่วโบสถ์ สองสหายยืนเบียดเสียดกันจ้องมองดูเทวรูปขนาดใหญ่หลายองค์ แต่ละองค์โตกว่ามนุษย์ธรรมดาสามสี่เท่า เป็นเทวรูปหล่อด้วยโลหะ องค์ที่ประทับอยู่บนแท่นใหญ่คือพระศิวะผู้เป็นเจ้าแห่งสรวงสวรรค์ องค์ทางซ้ายคือพระนารายณ์ และองค์ทางขวาคือองค์อมรินทร์หรือพระอินทร์ ทางหน้าต่างด้านตะวันออกเป็นเทวรูปพระอุมาปางครุฑ พระพักตร์เหมือนกับบราหฺมส พระเนตรเหลือกลานและแลบพระชีวหาออกมายาว ที่พระศอห้อยหัวกระโหลกศิระมนุษย์ข้าง ๆ พระอุมาพระแม่เจ้าผู้งามเลิศคือองค์พระกาฬ ซึ่งประทับนั่งอยู่บนหลังนกแสด

ไม่มีศิลปะของชาติใดอีกแล้วที่จะสวยงาม มีค่าล้ำเหมือนศิลปะของชาวภารตแห่งมัธยมประเทศ เทวรูปทุกองค์หล่อได้วิจิตรตระการตายิ่ง

กลิ่นธูปแขกและกำยานหอมคลอบอวลไปทั่วเทวสถาน สองสหายพยายามใช้สายตาให้เป็นประโยชน์ และแล้วต่างก็มองเห็นศพของนายรสิงห์ รามซิงก์ นอนอยู่บนแคร่หรือบนเตียงไม้ไผ่มีผ้าสีขาวคลุมจากศีรษะตลอดปลายเท้า ศพนี้ตั้งอยู่หน้าพระแท่นพระอิศวรผู้เป็นใหญ่ ตามพิธีของฮินดูที่นำศพคนตายมาถวายพระศิวะ ก็เพื่อหวังจะให้พระองค์ทรงรับวิญญาณของผู้ตายไปสวรรค์

นิกรกระซิบถามกิมหงวน

"เห็นไหมศพผ้าของมณฑลาวินนอนอยู่บนแคร่นั้น"

เสี่ยหงวนพยักหน้ารับทราบ

"เห็นแล้ว แก่ถึงเหตุดูให้ดี ส่วนเท้าและส่วนมือของศพนั้นกำลังกระดูกกระดูก"

นิกรยื่นวาบไปหมดทั้งตัว เส้นผมบนศีรษะตั้งชัน

"อย่าพูดขี้จี่ซี" นิกรพูดเสียงลั่นเครือน่าสงสาร

อาเสี่ยบิบแจนนิกรแน่น

"กันไม่ได้โกหก ขาและแขนของศพกระดูกกระดูกได้จริง ๆ"

"ก็แล้วเสื่อไปมองทำไมเล่า" นิกรวาดแว้ดทำหน้าเหยเกเหมือนกับจะร้องไห้

"มันอดมองไม่ได้" อาเสี่ยพูดเสียงลั่น ๆ แล้วล้วงกระเป๋าเสื่อแบบเสื่อกุยเฮงหยิบวิสกีตราขาวขวดเล็กออกมา "กันจะลองดื่กับผีนายรสิงห์รามซิงก์เอง ให้มันรู้ไปที่เถอะวะว่าผีมันจะเก่งกว่าคน แต่ต้องกินเหล้าปลูกใจเสื่อป่าเสื่อก่อน"

เสี่ยหงวนเปิดจุกออกยกขวดดาขาวใส่ปากดื่มอึก ๆ ประมาณครึ่งขวดแล้วเขาก็ส่งขวดเหล้าให้นิกร "ดื่ม่ายกร ดื่มให้ใจกล้าหน้าด้าน คนเราลงเหล้าเข้าปากแล้ว จะเป็นเสื่อข้างหรือผีสาวแม่นาง โกงอะไร ไม่กลัวทั้งนั้น เอาเลยอ่ายกร คนละครึ่งขวด ประเดี๋ยวกันจะทำชกกับพระอินทร์ตัวต่อตัว"

นิกรรับยกเหล้าขึ้นดื่ม เพื่ออาศัยเหล้าข่มใจให้กล้าหาญเขาดื่มตราขาวประมาณหนึ่งในสี่ของขวดแล้วก็ส่งขวดวิสกีคืนให้กิมหงวน

"ดื่มไม่มีเซคาปนไม่ไหวโว้ย บาดคอเหลือเกิน เหมือนกับกินใบมีดโกน แกเอาให้หมดขวดเถอะ"

กิมหงวนยกหลังมือซ้ายเช็ดริมฝีปากแล้วยกขวดน้ำสีเหลืองราคาแพงขึ้นดื่มจนหมดขวด เสร็จแล้ววางขวดลงข้างเสากลางโบสถ์ เมื่อเหล้าดกถึงท้องสองสหายก็มีใจถึกคึกเข้มแข็งผิปรกติ ต่างคนต่างจ้องตาเขม็งมองดูศพนายรสิงห์รามซิงก์

แขนขาของศพค่อย ๆ โผล่ออกมาจากผ้าห่มคลุมตัวสีขาวผืนนั้น และขึ้นมาที่มือไปใหญ่ ซึ่งอยู่ห่างจากแคร่ประมาณครึ่งเมตร กิมหงวนกับนิกรต่างยกมือขี้ตาตนเอง ด้วยสงสัยว่าภาพที่แลเห็นอยู่นี้เกิดขึ้นจากอุปทานหรือนัยน์ตาฝาดไป

อย่างไรก็ตามทั้งกิมหงวนกับนิกรต่างก็แลเห็นเหมือน ๆ กัน มือขวาของศพที่กำลังเคลื่อนไหวนั้นได้เอื้อมมือจับไม้ตั้งมือที่วางอยู่กับสายเชือกผูกมุ้ง และแล้วศพของนายรสิงห์ก็ตีมือครางกระหึ่มไปทั่วเทวสถาน

"โหม่ง"

สองสหายต่างสะดุ้งสุดตัวพร้อม ๆ กัน แต่แอลกอฮอล์ในท้องเริ่มออกฤทธิ์บ้างแล้ว อำนาจของเหล้าทำให้จิตใจกล้าหาญบ้าบิ่นมูทะลุ นิกรซึ่งชี้ขี้ลาดตาขาวกล่าวกับกิมหงวนเสียงหนัก ๆ ว่า

"อ้ายบังคนนี่มันจะคู่ยิ่งไปกว่าอินาคพระโขนงของเราก็ให้รู้ไป ช่วยกันซ่อมมันเถอะอ้ายเสี่ย มันจะกระชวมันด้วยมีดพก มันจะได้เลิกหลอกหลอนเรา"

กิมหงวนขีตแขนนิกรไว้

"เดี๋ยว คิดและตรองดูเสียให้ดี เล่นกับผีล่าปากนะโว้ย อย่างนี้เขาเรียกว่าผีดิบผีดิบมันดูร้ายกว่าผีสุกมาก ถึงแม้ผีดิบ ๆ สุก ๆ ก็สู้ ผีดิบไม่ได้"

นายจอมทะเล้น แสดงกิริยาฮึดฮัด ตามแบบคนเมาที่สามารถขึ้นขวางรตรงและทำให้รตรงจนได้

"ปล่อย ปล่อยกัน กันอยากจะลองคีผีดิบตัวนี้"

กิมหงวนปล่อยมือที่จับแขนนายจอมทะเล้นออก

"เอา -- อ้ายกร จัดการตามระเบียบ ขอให้กัน ได้ชมความกล้าหาญของแกเป็นขวัญตาหน่อยเถอะวะ"

นิกรขีมแห้ง ๆ

"ขอเหล้าให้กันดื่มอีกหน่อยซี ใจมันจะได้ป้ากว่านี้"

อาเสี่ยยกโหลแล้วแบมือ

"หมดแล้ว"

"ว่า -- ยังงั้นสูบกัญชาสักมวนก่อนถ้าจะดี" พูดจับนิกรก็ล้วงกระเป๋าเสื้อกฤษแบบแขกหยิบซองบุหรีไม่ให้คิดไปออกมา

เสี่ยหงวนรีบกล่าวห้ามทันที

"อย่าสูบล่ะวะอ้ายกร กัญชาไม่ได้ทำให้แกมีความกล้าเกิดขึ้นหรอก คนที่สูบกัญชาแลเห็นเชือกก็กระโดดโหยงเพราะคิดว่างู"

นิกรอมขีม

"แต่กัญชาสูบเข้าไปแล้วมีอารมณ์ขัน กันมีอยู่สองมวนดูกันคนละมวนเถอะเพื่อน"

กิมหงวนไม่อยากจะขัดใจเพื่อนก็รับชิกาแรตจากนิกรมวนหนึ่ง ซึ่งบุหรี มวนนี้มีกัญชาผสมอยู่ ห้าสิบเปอร์เซ็นต์ สองสหายต่างจุดกัญชาสูบพ่นควันโขมง กลิ่นกัญชาปนกับกลิ่นกำยานและรูปหอมทำให้เทวรูปเทพเจ้าทั้งหลายทำหน้าที่แยกไปตามกัน องค์อุมาพระแม่เจ้าถึงกับทรงจามเสียวลิ้นโบสถ์

สองสหายอัดควันกัญชาเข้าปอด และขึ้นมองดูหน้ากันและขีมให้กัน เมื่อเสี่ยหงวนหัวเราะหึ ๆ นิกรก็หัวเราะหึ ๆ เพียงครู่เดียวสองสหายก็เต็มไปด้วยอารมณ์ขัน ต่างคนต่างหัวเราะร่วน ในที่สุดนิกรก็ยกมือชี้ไปที่ศพนายนรสิงห์ นิกรพุดพลาถหัวเราะพลาถ

"เฮ้อะ.....เฮ้อะ.....เอ๊ย! แกดุชิอ้ายหงวนมือมันโผล่ออกมาอีกแล้ว ฮะ ฮะ ฮะ น่าขันจังวะ ดายแล้วยังกระดุกกระดิกได้"

เสี่ยหงวนหัวเราะงอหายทั้ง ๆ ที่ไม่น่าจะขบขันถึงอย่างนั้น เขายกหลังมือเช็ดน้ำตาแล้วจูงมือนิกรพาเดินเข้าไปที่ศพของหัวหน้าหมู่บ้าน "ลักษมี"

"ไม่ต้องกลัวมัน ฮะ ฮะ" เสี่ยหงวนพุดพลาถหัวเราะงอไปงอมา "ไปดูมันใกล้ ๆ มันหลอกเรา เราไม่กลัวมัน เดียวมันก็อ้ายม้วนตัวมันไปเท่านั้นเอง"

นิกรกับอาเสี่ยต่างหยุดขึ้นหน้าแคร์ไม้ไผ่ นั่น บนเตียงหรือแคร่สูงประมาณครึ่งเมตร ศพของนายนรสิงห์ รมซิงก็อยู่ในท่านอนหงาย ผ้าห่มสีขาวที่คลุมตัวเขาเป็นผ้าขนหนูขนาดใหญ่แต่ค่อนข้างเก่าถึงแม้จะซักสะอาดสองสหายต่างจ้องมองดูศพนายนรสิงห์ เมื่อมือขวาของศพค่อย ๆ ขึ้นออกมานอกผ้าห่มอีก นิกรก็ยกมือขวาเขกศีรษะศพนายนรสิงห์เสียดังไปก็

"นี่แน่ะ เอาซี หลอกอีกซี พ่อจะเขกกบาลให้นวมเชียว"

แล้วสองสหายต่างก็หัวเราะลั่นเทวสถาน เสียงหวนเอื้อมมือกระซกผ้าคลุมศพออกสองสหายต่างแลเห็นร่างอันอ้วนใหญ่พุงพลุ้ยของนายรสิงห์อย่างถนัด พุงของเขาใหญ่โตผิดปกติ ผู้ตายนุ่งผ้าโจงกระเบนสีขาว แต่ไม่ได้สวมเสื้อท่อนบนเปลือยเปล่า แลเห็นขนจิกกระแฉับทั้งสองข้างพะยิบพะยียบ เสียงหวนหัวเราะงอไปงอมาซีให้นิกรมองคู่มือของนายรสิงห์

"คูชีวะอ้ายกร" อาเสี่ยพูดกลางหัวเราะพลาง "สะดือของนายรสิงห์โตเกือบเท่ากระป๋องบุหรี ฮะ ฮะ อ้วนพียงงี้ไม่น่าตายเลย"

นิกรหัวเราะหึ ๆ ตลอดเวลา

"คนเขกนี้หน้าตาเหมือน ๆ กันวะ ล้วนแต่มีहनวมมีคราอย่างนี้ทั้งนั้น นายรสิงห์แกมีโชคดีมากที่ได้เมียสวยราวกับหยาดฟ้ามาดิน วิญญาณของเขาจะคิดได้อย่างไรเสียมณฑาดีก็คงจะถูกเผาพร้อมกับเขาในคืนวันนี้ และเขาคงจะอยู่ร่วมรักกับหล่อนที่เมืองผี"

อาเสี่ยกระซิบกระซาบกับนิกรเบา ๆ

"เฮ้ย -- อย่าเหยียหลังเทวรูปพระศิวะกำลังขยับแขนกลอกหน้าไปมา อย่าหันไปมองอ้อฮือ.....น่ากลัวโวย"

นิกรเข็นวาทไปหมดทั้งตัว สองสหายเริ่มหวาดกลัวอีก กลัวทั้งผีและเทวรูป นิกรกล่าวกับเสี่ยหวนด้วยเสียงสั้นเครือเล็กน้อย

"จะจัดการกับศพนี้อย่างไรต่อไปก็เอาซี ว้า...ซักปอดลอยอีกแล้วโวย ทั้งก็งูซาและเหล่าหกดุทธิแล้ว....."

อาเสี่ยยิ้มให้เพื่อนเกลอของเขา

"อย่างไรก็ตามเราต้องทำงานสำคัญของเราให้สำเร็จ เร็วช่วยกัน ห้ามศพนายรสิงห์ไปช่อน หลังแท่นพระศิวะนั้นแล้วเราสองคนจะนอนทับกันบนแคร่ไม้ไผ่ นี้ ตามคำแนะนำของท่านชานุก่าน ทุกครั้งพวกเขาบ้านและญาติมิตรของผู้ตายเขาจะพามณฑาดีมาที่นี่ แม่สาวงามนัยน์ตาเหมือนมิดโกนจะนั่งพับเพียบชบหน้าลงกับตัวเรา และร้องไห้รำพันถึงบุญคุณของสามีเป็นภาษาของหล่อน หลังจากนั้น วงศาณาญาติของผู้ตายและพวกเพื่อนบ้าน ก็จะช่วยกันยกแคร่ไม้ไผ่ไปยังเชิงตะกอนหน้าโบสถ์"

นิกรนั่งฟังอย่างสนใจ

"แล้วยังไงอีก"

"แล้วเขาก็จุดไฟเผาทั้งกับแกลและมณฑาดีนะซี"

"ร้อนตายโหง" นิกรพูดเสียงหัวเราะ

"ไม่ทันร้อนหรอก พอเขาเริ่มจุดไฟเราก็โงงลุกขึ้น เจ้าพวกนั้นก็ตั้งใจนึกว่าเป็นปีศาจสำแดงแผลงฤทธิ์วังหนี่ลี้มลูกกลูกกลานไปตามกัน เราจะถือโอกาสตอนนั้นพามณฑาดีหนีไปหาพรรคพวกของเรา ซึ่งป่านนี้คงจะรอคอยเราอยู่ที่จุดนัดพบแล้ว"

นายจอมทะเล้นยิ้มเป็น

"เออ อุบายนี้เข้าทีดีนี่หว่า ใครเป็นคนออกความคิดวะ"

"ท่านชานุก่าน ตอนที่ปรึกษาหารือกันแกลไม่ได้ฟังพระองค์ท่านหรือหรือ"

"ฟังเหมือนกันแต่มันหลับไป เลยไม่รู้ว่าจะรับสิ่งเรื่องอะไร เอาไว้อย่างช่วยกันเร็วไว้อัยหงวน เสียข
ชาวบ้านร้องรำทำเพลงใกล้เข้ามาแล้ว ฟังซิเขาต้องมารับศพนายขรสิงห์เอาไปเผาที่เชิงตะกอนหน้าเทศบาลนี้
แน่นอน"

ทั้งสองต่างช่วยกันหามศพลงมาจากแคร่ไม้ไผ่นั้น กิมหงวนหามทางศีรษะนิกรหามทางเท้า ทั้งสอง
สหายต้องออกแรงมาก เนื่องจากผู้ตายมีรูปร่างอ้วนใหญ่ ทั้งสองช่วยกันวางศพนางขรสิงห์ลงบนพื้นโบสถ์ และ
แล้วต่างก็คว้าขานายขรสิงห์คนละข้าง ลากอ้อมไปทางด้านหลังองค์เทวรูปพระศิวะ ซึ่งประทับนั่งบนพระแท่นสูง
ตระหง่าน และได้พระแท่นนั้นเป็นโพรงลึกเข้าไปสามารถซ่อนศพได้อย่างสบาย กว่าจะมีใครมาพบเห็นศพนี้ก็
คงจะขึ้นอีกทีดีแล้ว

ยิ่งลากก็ยิ่งเหนื่อยจนแทบจะหมดแรง สองสหายจับข้อเท้าศพและพยายามลากไป แล้วเสี่ยวหงวนกับ
นิกรก็สะดุ้งสุดตัวเมื่อนายขรสิงห์ร้องขึ้นดัง ๆ

"เฮ้...เบา ๆ นะนายจ๋า ลากแรง ๆ อี้นี้หัวเจ็บคะริบ โอ๊ย...เบา ๆ หน่อย"

นิกรกับอาเสี่ยวต่างมองดูตากัน อาเสี่ยวรีบกล่าวห้ามเมื่อเห็นนิกรทำท่าเหมือนกับจะวิ่งหนีออกไปจาก
โบสถ์

"อย่าหนีอัยกร ถ้าหนีเป็นไขหัวโกร๋น"

นิกรสวดคาถาเพิ่มพ้ำ สองสหายต่างช่วยกันลากศพของนายขรสิงห์ร่ามซิงก์เข้าไปซ่อนไว้ใต้พระแท่น
เทวรูปพระศิวะผู้เป็นเจ้าจนได้ แล้วอาเสี่ยวกับนายจอมทะเล้นก็ดำลิดาเหล็กออกมาจากแท่นนั้น

ทั้งสองกลับมาที่เตียงไม้ไผ่ตามเดิม เสียงกลองและเสียงสรวลเสเฮฮาของพวกชาวบ้านใกล้เข้ามาทุกที
ดนตรีแขกเดิมบรรเลงเพลงเร่วิก เหล่านักร้องต่างตะเบ็งเสียงร้องเพลงกลบเสียงกัน ใครมีเสียงอยู่เท่าไรก็ตะเบ็ง
ออกมาจนแสบคอหอย นักดนตรีก็ตีกลองจนกระทั่งกลองแทบจะทะลุ เพลงแขกเป็นเพลงที่เร็วที่สุดและไม่จ้อ
คนฟัง ใครจะฟังหรือไม่ฟังก็แล้วแต่

กิมหงวนกล่าวกับนิกรอย่างละล้าละลัก

"เขามาเกือบถึงนี่แล้ว กันจะขึ้นไปนอนบนเตียงนี่ก่อน แล้วแกขึ้นไปนอนซ้อนตัวกันในท่านอนหงาย
เช่นเดียวกัน แต่แกต้องนอนพิงขาทั้งสองไว้ได้กั้น หัวของแกต้องอยู่ที่ท้องของกัน เมื่อเอาผ้าคลุมตัวเราทั้งสอง
รูปร่างของเราสองคนจะใหญ่โตและพุงพลุ้ย เหมือนกับ นายขรสิงห์ เร่วไว้อย่างซักซ้า" พุดจบกิมหงวนก็แผ่น
แผลวขึ้นไปนั่งบนเตียงไม้ไผ่และล้มตัวลงนอน นิกรปฏิบัติตามคำสั่งของเสี่ยวหงวนอย่างรวดเร็วเขานอนพิงขา
ทั้งสองข้างซ่อนไว้ได้กั้น ศีรษะของนิกรอยู่ที่ท้องของกิมหงวนพอดี แล้วนิกรก็คลี่ผ้าห่มสีขาวออก สองสหาย
ช่วยกันคลุมผ้าด้วยความลำบากยากเย็น พอคลุมผ้าเรียบร้อยประตูโบสถ์ก็ถูกเปิดออกทั้งสองบาน พวกอินดู
ชาวไร่ตำบล "ลักขมิ" ทั้งหญิงชายต่างหลั่งไหลเข้ามาจนเกือบเต็มเทวสถาน ซึ่งในจำนวนนี้มีนายอัคนิรูปนอยู่
ด้วย

แม่หม้ายสาวมณฑลาวดีแต่งชุดสีฟ้างามตา คลุมศีรษะด้วยแพรสีเดียวกันแต่ไม่ได้เปิดหน้า ท่าทางของ
หล่อนโศกเศร้าจนสังเกตเห็น แต่แล้วเมื่อหล่อนแลเห็นขาข้างขวาของศพกระดูกกระดูกได้ หล่อนก็ปีติยินดีเหลือ
ที่จะกล่าวแล้ว หล่อนรู้ว่า ภายใต้อันผ้าห่มสีขาวนั้นต้องไม่ใช่ร่างศพของหล่อน คณะพรรคสี่สหายได้มาช่วย
หล่อนแล้ว

เสียงกลองเสียงฉาบและเพลงสิ้นสุดลงแล้ว มีแต่เสียงจ้อกแจ้กจ้อแจจของพวกชาวไร่ ซึ่งเป็นเพื่อนบ้าน
และวงศาคณาญาติของผู้ตายและมณฑลาวดี หญิงชราคนหนึ่งประคองมณฑลาวดีมาที่แคร่ไม้ไผ่ แม่หม้ายสาวขึ้น
ไปนั่งพิงพิงบนเตียงนั้น และค่อย ๆ พุบหน้าลงที่หน้าอกของเสี่ยวหงวน

สองสหายอีกจิตใจและประหวั่นพรั่นใจเป็นที่สุดอยากจะให้พวกเขาไว้ช่วยกันห้ามแคว่ไม้ไผ่ออกไปจากเทวสถานเสียเร็ว ๆ แต่พวกเขาไว้กำลังออกความคิดเห็นกันต่าง ๆ บางคนก็จะขอเปิดคูหน้าศพเป็นครั้งสุดท้าย ตามธรรมดาแขกสองสามคนสนทนากันก็หนวคหุพออยู่แล้ว แต่นี่ตั้งร้อยกว่าคน เสียงที่พูดคุยกันจึงเอ็ดตะโรลั่น

การวิพากษ์วิจารณ์ผ่านพ้นไปในราวสิบนาที ชายกลางคนรูปร่างผอมสูงแต่พุงป่อง ซึ่งเป็นหัวหน้าหมู่บ้าน "ลัทธิมี" คนใหม่ ก็ร้องตะโกนขึ้นด้วยเสียงอันดัง

"อินดูมัสกาตี"

คราวนี้ทุกคนต่างหยุดพูดทันที ชายกลางคนร้องตะโกนต่อไปที่ละประโยค เสียงของเขาดังมาก

"บอมไบการาจี...ทะรวะกินหนากควดี...อารียาปาริฮาฮินี"

นิกรนอนหัวเราะหึ ๆ อยู่ในโปง นึกสนุกขึ้นมาทีก็แหกปากร้องตะโกนขึ้นมาบ้าง

"การาจินายจันทรไทยสโร...นมสดใจโก้"

พวกอินดูทั้งหลายทำหน้าที่เล็กเล็กไปตามกัน ต่างแหงนหน้ามองคูองค์เทวรูปและเจ้าใจผิดคิดว่า องค์เทวรูปสำแดงเดช ทุกคนรีบทรุดตัวลงนั่งคุกเข่าประนมมือสักการเคารพพระเป็นเจ้าของเขา

หลังจากนั้นพิธีเผาศพก็เริ่มต้น ชายฉกรรจ์ไม่น้อยกว่าสิบคนต่างช่วยกันยกแคว่ไม้ไผ่ขึ้นจากพื้น คนตรีแขกเดิมเริ่มบรรเลงเพลงอีก แต่คราวนี้เป็นการเคาะออร์แกนมือ เสียงเพลงเข็ญเข็ญวังเวงพอใช้ บรรดาแขกทั้งหลาย ซึ่งเป็นแขกจริง ๆ ต่างสวดมนต์พึมพำไปทั่ว แคว่ไม้ไผ่ถูกห้ามออกไปจากเทวสถานแล้ว กิมหงวนยกมือจับศีรษะนิกร

เขย่าแล้วกล่าวว่า

"อย่าหลับनावัว"

นายจอมทะเล้นหัวเราะหึ ๆ

"หลับยังงักัน เมื่อยขาจะตายอยู่แล้ว แกอย่าถือโอกาสตะอั้งหล่อนนา หล่อนพุดอยู่ที่อกแกไขใหม่"

"อือ อบอุ่นดีวะ"

พวกเขาไว้ต่างห้ามแคว่ไม้ไผ่วนเทวสถานสามรอบ ท่ามกลางเสียงจ้อแจของญาติมิตรของผู้ตาย ลักครู่แคว่ไม้ไผ่ก็ถูกนำไปวางบนกองฟืน ซึ่งกองซ้อนไว้เป็นระเบียบเรียบร้อย

หัวหน้าหมู่บ้าน "ลัทธิมี" คนใหม่ได้สวดพึมพำส่งวิญญาณของผู้ตายไปสวรรค์ตามประเพณีของชาวอินดูทั้งหลาย ต่อจากนั้นเขาก็เป็นผู้จุดเพลิงขึ้น ฟืนท่อนใหญ่ ๆ เหล่านั้นถูกชุบชโลมด้วยน้ำมันก๊าดจนเป็ลกโชกมันจึงติดไฟอย่างง่ายดาย

ความสงบเงียบอันแท้จริงบังเกิดขึ้นทันทีได้ยินแต่เสียงร้องไห้กระซิก ๆ ของมณฑาดีแม่หม้ายสาว

นิกรกระซิบถามกิมหงวน

"เอาหรือยัง"

"เอา แกค่อย ๆ ลุกขึ้นทำทำให้เหมือนผี"

นายจอมทะเล้นหัวเราะหึ ๆ เขาค่อย ๆ กางแขนออกทั้งสองข้าง แล้วลุกขึ้นนั่งอย่างเข้มน้ำเหมือนบอริสคาลือฟ ในเรื่องเดชพิดิบ นายอัคนิรุทธเห็นเข้าก็นัยน์ตาเหลือกลานอุจจาระขึ้นไปอยู่บนหัวสมอง เขาตกใจแทบช็อค เขาถอยหลังกรูดแล้วร้องตะโกนสุดเสียง

"ผีหลอก ผีหลอกไว้ว"

นิกรโบกมือไปมาแล้วร้องคำรามให้เหมือนผี

"แฮะ แฮะ ๆ ฮือ.....แฮ"

เท่านั้นเองบรรดาชาวไร่หญิงชายทั้งหลาย ก็พากันวิ่งอ้าวไปจากที่นั่นถึงกับล้มลุกคลุกคลานไปตามกันทุกคนเชื่อว่าปีศาจของนายรสิงห์สำแดงเดช ทั้งหมู่บ้าน "ลี้กษมี" ต่างแตกตื่นโกลาหล พวกอินดูตะโกนบอกกันต่อไป ๆ ว่า ผีนายรสิงห์ลุกขึ้นบนเชิงตะกอง

เสียงหวนพรวดพราดลุกขึ้นทันที เขากล่าวกับมณฑาว่าอย่างสนิทสนมว่า

"เร็ว -- มณฑาดี ไปกับน้ำเต้านี้ น้ำสองคนจะพาหนูไปพบกับพวกเราแล้วหนีไปอำเภอบัชรูดิน"

สองสหายกับมณฑาดีต่างลุกขึ้นจากแคร่ไม้ไผ่แล้วพากันวิ่งหนีไปจากที่นั่นเจ้าหนุ่มอินดูคนหนึ่งซึ่งเป็นคนที่ไม่กลัวผีได้ยื่นสังเกตุการณ์อยู่แถวนั้น เมื่อแลเห็นเสียงหวนกับนิกรพาแม่หม้ายสาวหลบหนีไปเช่นนี้ เขาก็รู้ทันทีว่าคณะชายแปลกหน้าที่มาพักอาศัยอยู่ที่บ้านนายอินดูริฐ จะต้องให้ความช่วยเหลือมณฑาดีแน่นอน ซึ่งการกระทำเช่นนี้เป็นการฝ่าฝืนทำลายขนบธรรมเนียมประเพณีอันดีงาม ของชาวอินดู

เขาร้องอุ้ตะโกนบอกกล่าว ให้เพื่อนชาวไร่ของเขาทราบ ว่า พวกชาวไร่ถูกอุบายของคนต่างถิ่นแล้วชายแปลกหน้าสองคนกำลังพามณฑาดีหลบหนีไป นายราเชนทร์ราชพาราหัวหน้าหมู่บ้านคนใหม่ ได้เรียกประชุมลูกบ้านของเขาทันที และเล่าเรื่องให้ฟัง

"ฆ่ามัน" ราเชนทร์ร้องลั่นและชูกำปั้นหრა "มณฑาดีและอ้ายพวกนั้นต้องตาย ประเพณีของอินดู ใครจะมาทำลายล้างหรือเปลี่ยนแปลงไม่ได้ ก่อนที่เราจะติดตามมณฑาดีกับคนต่างถิ่น เราต้องซ้อมนายอินดูริฐเสียก่อนในฐานะที่พวกคนเลวเข้ามาในหมู่บ้านของเรา และมาทำลายประเพณีของเรา เอาเลยพวกเรา"

อินดูริฐอกันขวัญแวงวอนก่อนที่เขาจะวิ่งหนี เขาก็ถูกตีด้วยพลองเล่มหนึ่งกลางศีรษะพอดี หลังจากนั้นประชาชนชาวไร่หญิงชายก็เฮโลเข้ามารุมล้อมเขา ตะลึงกระหืดและเลื้อยพะเขาตามแต่อัธยาศัย อินดูริฐถูกซ้อมสะบักสะบอม เขาตะโกนเรียกพระศิวะและพระนารายณ์ให้ช่วยเขา แต่เทพเจ้าทั้งสองคงบรรทมหลับ จึงไม่ได้ยินเสียงร้องขอความช่วยเหลือ

พวกชาวไร่ลี้กษมีต่างมีอาวุธครบมือ นับตั้งแต่นั้นลูกของมีดพร้ากระทำขวานไม้พลองกระบองสั้น แม้กระทั่งก้อนอิฐก้อนหิน นายราเชนทร์พาพรรคพวกของเขาติดตามคณะพรรคสี่สหายไปทันที คบเพลิงหลายสิบดวงถูกจุดสว่างจ้า

ณ บัดนี้เสียงหวนกับนิกรได้พามณฑาดีมาถึงจุดนัดพบแล้ว จากแสงจันทร์ในคืนวันเพ็ญ สองสหายต่างแลเห็นคณะพรรคของเขาขึ้นจับกลุ่มกันอยู่ในที่โล่ง และเบื้องหลังมีม้า ๘ ตัวเตรียมพร้อมที่จะพาทุกคนหลบหนีไป

เจ้าคุณปัจฉินิกฯ ตะโกนลั่น

"กร โว้ย พวกเราอยู่นี่"

นิกรร้องถามมา

"อยู่ไหนครับมองไม่เห็นตัว ได้แต่กลิ่น ตุ ๆ "

ท่านเจ้าคุณแขกเขียว กระจากป็นพกในซองปืนข้างขวาออกมายกขึ้นเล็งศูนย์ปืนหมายหน้าอกลูเขยจ่อมทะเล้นของท่าน แต่พลริบคว้ามือไว้แล้วกล่าวห้าม

"อย่าครับคุณอา จะไปถูกลมณฑาดีเข้า ถ้าจะฆ่าอ้ายกร เอาไว้โอกาสหลังเถอะครับ"

สองสหายพามณฑาดีเข้ามารวมกลุ่ม ทั้งสามคนเห็นดีเห็นชอบไปตามกันเพราะต้องวิ่งมาเป็นระยะทางไกลเมตรเศษ ขณะนี้พวกชาวไร่ติดตามกระชั้นชิดมาแล้วจนกระทั่งได้ยินเสียงโห่ร้องก้องกังวานไปพร

เสียงหวนกล่าวกับคณะพรรคของเขา

"รีบหนีไปเถอะพวกเรา พวกชาวบ้านตามมาแล้ว อย่าเพิ่งซักถามอะไรเลย"

ทุกคนต่างตื่นตื่นยินดีที่มณฑชาวดีรอดพ้นจากถูกเผาทั้งเป็นด้วยความสามารถของนิกรกับกิมหงวน บรรดานักใต้เขาบรรดาศักดิ์ต่างพากันไปที่กลุ่มม้า ซึ่งเจ้าแห้วยืนเฝ้าอยู่ พลบอกนิกรกับเลี่ยหงวนว่า ข้าของ สัมภาระตลอดจนปืนเล็กยาวของสองสหายนั้น เฆนាំมาให้แล้วอยู่บนหลัง และม้าที่ตั้งใจจะให้นายอัคนิรุฐี่ เขาก็ให้เจ้าแห้วจูงมาด้วยขอให้มณฑชาวดีขี่ม้าตัวนี้แทนอัคนิรุฐี่

อาเลี่ยยกมือขวาตบฝ่าพลก่อนข้างแรง

"รอบคอบดีมาก ไปไว้วัยพวกเรา ขึ้นซักช้าถูกฆ่าตายหมด" พูจอบเขาก็หันมามองคุณแม่ห้ายสาวอย่าง ชื่นชมแล้วร้องเรียกหลอน "มณฑชาวดี..."

"จา"

เลี่ยหงวนกลืนน้ำลายเอือก

"หนูขานยังงี้ไม่รู้สีกว่าน้ำเป็นหนุ่มขึ้นอีกตั้งสิบปี อ้า หนูเคยขี่ม้าหรือเปล่า"

สาวน้อยยิ้มเอียงอาย

"คุณน้ำถามหนูยังงี้หนูก็อายเข่นะซีคะ"

อาเลี่ยทำหน้าตื่น

"ทำไมจะต้องอาย ผู้หญิงเขาขี่ม้าเก่ง ๆ หมดไป และผู้หญิงที่ขี่มาได้เหมือนผู้ชาย ย่อมแสดง ความสามารถของตน หนูเคยขี่ม้าไมใช่หรือ"

มณฑชาวดีอายม้วนตัว

"หนูเคยขี่ทุกเดือนแหละคะ"

เลี่ยหงวนทำค่อนและเข็นวาบไปหมดทั้งตัว คณะพรรคสี่สหายกับท่านผู้ใหญ่ทั้งสอง ต่างกลืนหัวเราะ แสบแย้

"ไมใช่ม้าโคเท็กส์" กิมหงวนแหกปากตะโกนลั่นป่า "ม้าที่มีชีวิตอย่างนี้ แล้วกัน.....พวกกันคนละเรื่อง ไปไหนมาสามวาสองศอก"

มณฑชาวดีอายจนแทบจะแทรกแผ่นดินหนี

"ม้ายังงี้หนูพอขี่ได้เหมือนกันแหละคะ"

เลี่ยหงวนพยักหน้า

"ดีแล้ว ขึ้นนั่งหลังม้าตัวนี้แหละแล้วไปกับพวกเรา"

สี่สหายกับเจ้าคุณปัจฉินึกๆ ท่านมหาราชาและเจ้าแห้วกับมณฑชาวดีต่างขึ้นนั่งบนหลังม้าคนละตัว ณ บัดนี้พวกชาวไร่ติดตามมาทันแล้ว แลเห็นแสงคบเพลิงปรากฏไปทั่วคณะพรรคสี่สหายได้ควมขับม้าหนีไปแล้ว มันเป็นการล่าถอยอย่างมีระเบียบแต่การเดินทางเป็นไปอย่างเคาสุ่ม เพราะไม่มีคนนำทาง อนุกรก็ตามพลได้รับ อาสาเป็นผู้นำทางพาพรรคพวกของเขาบ่ายโคมหน้าไปทางทิศตะวันออก โดยมีใจว่าในคืนวันนี้คงจะพบ หมู่บ้านของชาวป่า หรือทางหลวงแห่งใดแห่งหนึ่ง

จนกระทั่ง ๒๓.๐๐ น. เศษ

ถึงแม้เดือนหงายกระจ่างดวงแต่แสงจันทร์ก็ส่องลงมาไม่ถึงเพราะถูกกิ่งไม้ใบไม้บังไว้ นักใต้เขา บรรดาศักดิ์ได้หยุดพักแรมริมลำห้วยบนไหล่เขาสูงหนึ่ง อากาศหนาวเย็นเยือกจับใจ มองแลเห็นขุนเขาหิมาลัย แลทมิณอยู่เบื้องหน้าลึบ ๆ ป่าสูงมีความสงบเงียบวังเวง ปราศจากศัพท์สำเนียงใด ๆ แม้แต่เสียงจ๊กจั่นเรไร

ทุกคนช่วยกันหากิ่งไม้แห้งมาก่อไฟผิง ส่วนสาวน้อยมณฑาดีนั้น เจ้าคุณป๋องนี่ๆ ได้สั่งให้ห่อเนื้อเข้าไปนอนในถ้ำดิน ๆ ใกล้กับลำห้วยคณะนักใต้เขาบรรดาศักดิ์ต่างนั่งจับกลุ่มสนทนากันอย่างร่าเริง เสียงหวนมมีวิสกี้ตราขาวขวดกลางเหลืออยู่เป็นขวดสุดท้าย เขานำออกมาแจกจ่ายให้ทุกคนได้ดื่มคนละอีกสองอีกโดยทั่วหน้ากัน เหล้าช่วยให้อบอุ่นขึ้น

นิกรล้วงกระเป๋ากางเกงหยิบซองบุหรี่ออกมาเปิดออก หยิบใส่ปากมวนหนึ่ง นายจอมทะเล้นตบกระเป๋าเสื้อกางเกงของเขาแล้วลุกขึ้นยืนเดินตรงไปที่ถ้ำ ถ้ำนั้นซึ่งมณฑาดีแม่หม้ายสาวนอนอยู่ในถ้ำตามลำพัง

"เฮ้ย" พลตะโกนลั่น "กลับมาที่อ้ายกร"

นายจอมทะเล้นหยุดชะงักหมุนตัวกลับ เดินหน้าตายเข้ามาหาพรรคพวกของเขาพลั้งมืออย่างรู้เท่าทัน

"แกจะไปไหนวะ"

นิกรยิ้มแห้ง

"เข้าไปขอไม้ขีดไฟมณฑาดีไม่รู้เอาไม้ขีดไฟไปทิ้งเสียที่ไหน"

เสียงหวนมชี้มือไปที่กองไฟ

"จุดที่กองไฟนี้ได้ หน้อย...จะเข้าไปขอไม้ขีด มณฑาดีเป็นผู้หญิงสูบบุหรี่ไม่เป็นโว้ย"

นายจอมทะเล้นทรุดตัวนั่งข้างนายแพทย์หนุ่ม หยิบกิ่งไม้แห้งที่กำลังติดไฟออกมาจากกองไฟ แล้วจุดบุหรี่สูบ ท่านมหาราชานุกษัตริย์ทรงพระสรวลหึ ๆ มองดูนิกรอย่างขบขัน

"สหายที่รัก" รับสั่งกับนายจอมทะเล้น "เสียสละมณฑาดีให้ฉันเถิดนะ มณฑาดีเป็นชาวฮินดู เช่นเดียวกับฉัน ฉันก็ได้บอกพวกเธอไว้แล้วว่าเมื่อเราเดินทางกลับไปถึงนครปัตนาฉันจะให้ห่อเนื้อเป็นนางในฮารีของฉันคนหนึ่ง ซึ่งฉันจะชุบเลี้ยงให้อ่อนโยนให้ความสุขแก่ห่อเนื้อเป็นอย่างดี"

นิกรหัวเราะ

"ตกลงฝ่าบาท กระหม่อมกับอ้ายหวนมขอถวายมณฑาดีให้เป็นชายของฝ่าบาทอย่างเต็มใจ อ้า -- เด็กคนนี้สวยมากกระหม่อม ถ้าไปยืนคู่กับนางสาวไทยแล้ว กระหม่อมรับรองว่าไม่มีใครมองนางสาวไทยเลย"

เจ้าคุณป๋องนี่ๆ เห็นพ้องด้วย

"จริงโว้ย มณฑาดีทั้งสวยทั้งน่ารัก นี่ถ้าหากว่าพ่อมีอายุน้อยกว่านี้สักสามสิบปีก็เห็นจะงุ่นวายเหมือนกัน พ่อไม่เคยเห็นผู้หญิงสาวคนใดที่สวยและน่ารักอย่างนี้เลย"

นิกรชักคิ้วให้พ่อตาของเขา

"ผมยกให้เอาไหมครับ"

ท่าเจ้าคุณลี้มตาโพลง

"แกเป็นอะไรกับเขาจะได้มายกให้ฉัน"

"นั่นนะซีครับ" นิกรพุดยิ้ม ๆ แล้วยกแขนขึ้นบิดขี้เกียจ อ้าปากหาวเสียงกังวานไปไกลเกือบหนึ่งกิโลเมตร "โว้ย ง่วงนอนโว้ย"

นายจอมทะเล้นเขยิบตัวไปทางต้นไม้ใหญ่แล้วล้มตัวลงนอน ดร.คิเรก มองดูอย่างเศร้าใจแต่ไม่ยอมปริปากพูดอะไร นั่งกอดเขาคาบกลิ้งนั่งเฉย

การบุกป่าฝ่าดงอย่างเดาสุ่มโดยพาหนะม้า ทำให้คณะนักใต้เขาบรรดาศักดิ์ได้มาถึงทางเกวียนแห่งหนึ่งในตอนใกล้เที่ยงวันต่อมา เมื่อแลเห็นทางเกวียนทุกคนก็ตืออกใจไปตามกัน เพราะริมทางเกวียนยังมีหมู่บ้านและทางเกวียนทุกสายจะต้องไปบรรจบกับทางหลวง

ภูมิประเทศป่าดงพงไพรในเนปาลก็ไม่แตกต่างกับป่าในประเทศไทยเท่าใดนักขณะที่ม้าทั้งแปดตัววิ่งโยกกรวมกลุ่มกันมาตามถนนดิน ทุกคนก็แลเห็นคนตัดฟืนคนหนึ่ง โผล่ออกมาจากชายป่า

พลยกมือขวาเป็นสัญญาณให้หยุดม้า เขามองดูชายตัดฟืนคนนั้นด้วยความดีใจแล้วบังคับม้าเลี้ยวกลับตรงเข้าไปเฝ้าท่านมหาราชชาขุนากำน

"ฝ่าบาทกระหม่อมขอได้โปรดรับสั่งถามชายผู้นั้นเถอะฝ่าบาท เราจะได้รู้ว่าทางไปอำเภอปัดรุคินนั้นไปทางไหน"

องค์ชาขุนากำนทรงพยักพระพักตร์

"ฉันกำลังคิดอยู่แล้ว พวกเรารออยู่นั้นะ" รับสั่งจบพระองค์ก็ทรงจับม้าพระที่นั่งไปยังชายตัดฟืนชาวฮินดูผู้นั้นซึ่งกำลังหาฟืนเดินสวนทางมาตามทางเกวียน

ไม่มีใครรู้ว่าท่านมหาราชารับสั่งอะไรกับชายกลางคนผู้นั้นบ้าง คณะพรรคสี่สหายต่างพูดคุยกับมณฑาวดีซึ่งทุกคนพอใจในความน่ารักน่าเอ็นดูของแม่หม้ายสาวผู้นี้ ถึงแม้ว่าหล่อนอยู่ในระหว่างความเศร้าโศก ที่ต้องสูญเสียสามีที่รักไปเมื่อวานนี้หยก ๆ หล่อนก็โอภาปราศรัยกับคณะสี่สหายและท่านเจ้าคุณปัจฉิมกันฯ เป็นอย่างดี

อีกสักครู่หนึ่งองค์ชาขุนากำนก็ควบบ้างม้าพระที่นั่งกลับมา เจ้าคุณปัจฉิมกันฯ ได้ทูลถามพระองค์เป็นคนแรก

"ได้ความว่ายังไงกระหม่อม"

ท่านมหาราชาลอนพระทัยเสือกใหญ่

"เรามาคิดทางเสียแล้ว คนตัดฟืนเขาบอกว่าอำเภอปัดรุคินอยู่ทางทิศตะวันออกเฉียงใต้ และอยู่ไกลจากนี้เกือบสี่สิบไมล์"

"อ้าว" หลายคนร้องอุทานขึ้นเป็นเสียงเดียวกัน

ชาขุนากำนสั่งพระพักตร์ซ้ำ ๆ แล้วรับสั่งต่อไป

"เขาบอกว่าที่นี่เป็นตำบลศรีหริส มีหมู่บ้านเล็ก ๆ ของชาวบ้านป่าอยู่ไม่ไกลจากเราเท่าใดนัก ถ้าเราจะไปพักผ่อนที่หมู่บ้านนั้นเขาก็ยินดีจะพาเราไป นั้น -- เขาเดินมานี้แล้ว"

ทุกคนต่างพากันมองดูคนตัดฟืนในวัยกลางคนซึ่งแต่งกายหอมช่อ พลพุดถามองค์ชาขุนากำนอย่างเป็นทางการ

"แล้วไปตามทางเกวียนนี้จะไปถึงไหนกระหม่อม"

ท่านมหาราชาทรงยิ้มให้พล

"เขาบอกว่าราวสี่สิบไมล์เราจะถึงอำเภอเล็ก ๆ แห่งหนึ่งแต่ระยะทางที่เราจะผ่านไปนี้ไม่สู้จะปลอดภัยนัก เราอาจจะเผชิญกับพวกโจรคณะหนึ่งก็ได้ เขาแนะนำให้เราย้อนไปตามทางเก่าและบุกป่าตัดตรงยังอำเภอปัดรุคิน"

คนตัดฟืนหยุดยืนริมถนนมองดูคณะใต้เขาบรรดาศักดิ์ ในท่าที่พินอบพิเทาเสี่ยหงวน โบกมือให้ชายผู้นั้น

"ขอบใจนะพี่ชาย"

คนตัดฟืนยิ้มแห้ง ๆ

"อารียาราชานา"

เสี่ยหงวนกลืนน้ำลายเอือก

"แะ แะ ไม่รู้เรื่องไวย"

เจ้าคุณปัจฉิมกันฯ ทูลท่านมหาราชชาขุนากำนทันที

"ฝ่าบาทลองรับสั่งถามเขาหน่อยซีกระหม่อม เขาจะรับจ้างเราไหมถ้าเราจะจ้างเขานำทางพาพวกเราไปส่งอำเภอปีครุฑิน"

ท่านมหาราชายักษ์พระสรวล

"ฉันพูดกับเขาแล้วเจ้าคุณ เขาบอกว่าเขาไม่รู้จักทางเหมือนกันเพราะไม่เคยไปรู้แต่ว่าปีครุฑินอยู่ทางทิศตะวันออกเฉียงใต้ของศรีหริศ"

คนตัดฟันหอบฟันทินเดินคล้อยไปแล้ว คณะพรรคสี่สหายกับผู้อยู่ใหญ่ทั้งสองต่างปรึกษากัน ในที่สุดทุกคนก็ลงมติเห็นพ้องต้องกันว่าควรจะไปตามทางเกวียนนี้ จนกว่าจะพบอำเภอเล็ก ๆ ที่คนตัดฟันบอก ระยะทาง ๒๐ ไมล์ก็ไม่ไกลจนเกินไปนัก ก่อนพลบค่ำจะถึงอำเภอ ส่วนพวกโจรที่ชายตัดฟันเล่าให้ฟังนั้น ก็ไม่น่าจะเกรงกลัว เพราะทุกคนมีปืนเล็กยาวเป็นอาวุธประจำตัวอยู่แล้ว

เมื่อทุกคนมีความคิดเห็นสอดคล้องต้องกัน ขบวนเดินทางก็พากันออกเดินทางต่อไป ม้าของเจ้าแก้วเดินชนดินไม่บ่ย่ำ ๆ เพราะมันตาเหล่และขาเป๋ คณะพรรคสี่สหายต่างระมัดระวังตัวกลัวจะถูกพวกโจรจู่โจม ท่านมหาราชายักษ์นำขบวนทรงถอดพระขำมรงค์เพื่อช禄ลึงสองกระรัต ราคาแสนครึ่งชุกซ่อนไว้ในใต้เล็ก ๆ คาดติดกับบันพระองค์ นิกรเห็นเช่นนั้นก็รีบถอดสร้อยคอหนักสองบาทออกซ่อนไว้ข้าง

ในชั่วโมงเดียวกันนั่นเอง นักไต่เขยบรรดาศักดิ์ก็มาถึงเชิงเขาใหญ่แห่งหนึ่ง ซึ่งภูเขาภูนี้มีขนาดพอ ๆ กับคอยสุเทพของเราที่นครเชียงใหม่ และมีเทือกติดต่อกับเขาอื่น ๆ อีกหลายลูก ภูมิประเทศที่เชิงเขาเป็นป่าโปร่งและที่ราบ ทั้งแปลคนขี่มารวมกลุ่มกันม้าทั้งแปลตัวเดินห่างจากเชิงเขาราวร้อยเมตร

ขณะที่เจ้าคุณปัจฉิมกับขานุกขาน และ ดร.ดิเรก สนทนากันถึงเรื่องทรัพยากรธรรมชาติในป่าดงพงไพรของเนปาล นิกรก็ร้องขึ้นดัง ๆ

"หยุด หยุดไว้พวกเรา"

ม้าทั้งแปลตัวถูกบังคับให้หยุดนิ่ง ทุกคนต่างมองดูนายจอมทะเล้นเป็นตาเดียว

"เฮ้ -- รือท แห่ปเป็น" นายแพทย์หนุ่มร้องถาม

นิกรขมื่อขว้าขึ้นขอให้ทุกคนสงบเงียบ เขาทำมูกบานเหมือนม้า แล้วสุดลมหายใจเข้าปอดติด ๆ กัน ทำหน้าเล็กเล็กเหมือนหวาดกลัวภัยอะไรสักอย่างหนึ่ง

"กันไต่กลืนพวกโจร จริ่งวะ เตรียมตัวได้พวกเรา กลืนโจรแน่ ๆ มันคงซ่อนซ่อนอยู่แถวนี้"

เสี่ยหงวนหัวเราะชอบใจ

"กลืนโจรเป็นยังงิ่ววะ"

"มันเหม็นทะแม่ง ๆ กลืนเนยปนกับกลืนมหาหิงส์นั่นเอง กันไต่กลืนจริง ๆ ไม่ใช่โกหก แน่ ๆ แน่ ๆ คราวนี้มีกลืนคล้าย ๆ ดังไถ่วะ เหม็นตุ้ด ๆ ยังงิชอบกล"

ทันใดนั้นเองเสียงปืนเล็กยาวและเสียงโห่ร้องก็ดังขึ้น พวกโจรห้าร้อยประมาณห้าสิบคน ต่างควบบ้างม้าออกมาจากที่ซ่อนบนไหล่เขา แล้วจับม้าวิ่งขยายแถวประดาหน้าตรงเข้ามา มันยังขึ้นฟ้าทำลายขวัญ มณฑาวดีออกต้นขวัญแขวนเต็มไปด้วยความรักตัวกลัวตาย กิมหงวนรีบถอดแหวนเพชรลูกราคาประมาณห้าหมื่นบาทส่งให้นิกรอย่างลูลี้ลูลน

"เฮ้ย ช่วยเก็บไว้ให้กันด้วย"

นิกรมองดูพวกโจรซึ่งกำลังควบบ้างม้าใกล้เข้ามาทุกที

"เอาไว้ที่ไหนล่ะ กันก็ไม่มีที่ซ่อนเหมือนกัน"

"กลืนเข้าไปในท้องก่อนซีเร็วเข้า"

นายจอมทะเล้นยกแหวนเพชรใส่ปากแล้วกลืนเอือก เหมือนกลืนแอสไพริน เจ้าคุณปัจจนิกฯ ร้องถามพรรคพวกของท่าน

"ว่ายังไงไว้วัยพวกเรา จะสู้หรือหนี"

เจ้าแห้วตะโกนขึ้นดัง ๆ

"รับประทานหนีแล้วสู้ครับ"

ท่าเจ้าคุณเห็นฟ้องค้าย

"ที่หมายปาละเมาะข้างหน้าถอยไว้วัยพวกเรา"

ม้าทั้งแปดตัวถูกบังคับให้วิ่งเต็มฝีเท้า พวกโจรแตกไล่กระชั้นชิดติดตามมาเสียงปืนดังกึกก้อง นายโจรสั่งให้บริวารของมันโอบล้อม พวกโจรต่างกระจายกำลังออกไปหลายพวก

ในที่สุด คณะพรรคสี่สหายกับท่านผู้ใหญ่ทั้งสอง พร้อมด้วยเจ้าแห้วและมณฑาวดีก็ยึดที่มั่นในระหว่งหมูก่อนหินริมธารแห่งหนึ่งต่อสู้กับพวกโจร องค์ขานุกษานมีน้ำพระทัยกล้าหาญอย่างน่าชม พระองค์มิได้ทรงหวาดหวั่นพวกโจรเลย ขานุกษานหมอบอยู่ในระหว่งก้อนหินใหญ่ ทรงยกพระแสงปืนเล็กยาวประทับบพระอังสะในท่านอนอิง แล้วกระดิกพระคชนี้เหนียวไถยงโจรคนหนึ่ง

"ปัง"

กระสุนปืนเล็กยวานั้นถูกสมุนโจรหงะหงายพลัดตกจากหลังม้าทันทีด้วยความแม่นยำของพระองค์ นักใต้เขบรรดาศักดิ์ต่างช่วยกันระดมยิงพวกโจรด้วยปืนเล็กยาว เสียงปืนดังกึกก้อง พวกโจรถูกยิงร่วงจากหลังม้าหลายต่อหลายคน นายโจรสั่งให้บริวารของมันลงจากหลังม้า แล้วทำการรบบนภาคพื้นดิน พวกโจรได้โอบล้อมสี่สหายไว้แล้ว

เสี่ยวหงวนถือโอกาสกอดมณฑาวดีเป็นการค้ากำไรได้สัมผัสเนื้อนุ่ม

"กลัวไหมหนู"

"กลัวค่ะ แต่ไม่ถึงกับต้องกอดหนูหรือค่ะ"

อาเลี้ยมแห่ง ๆ รีบคลายมือที่กอดหล่อนออกทันที

การสู้รบเป็นไปอย่างถ้อยทีถ้อยอาศัยกัน คือต่างฝ่ายต่างกลัวตาย ไม่มีใครกล้าโง่หัวขึ้นมาอีกฝ่ายหนึ่ง นายโจรสวมเสื้อกั๊กสีแดงขึ้นแอบอยู่โคนต้นไม้ใหญ่ต้นหนึ่งเขาเป็นชายกลางคนรูปร่างสูงใหญ่ไว้หนวดเครารุงรังมือซ้ายถือปืนพก มือขวาถือดาบใหญ่เป็นดาบโค้งแบบดาบที่แขกชอบใช้ เขาตะโกนสั่งสมุนของเขาให้ประหัดกระสุนและให้รุกคืบหน้าเข้าไปอย่างระมัดระวังตัว

นิกรแลเห็นนายโจรแล้ว นายจอมทะเล้นยกปืนเล็กยาวขึ้นประทับบ่าเล็งศูนย์ปืนหมายระดับอกนายโจรแล้วกระดิกเหนียวไถยงทันที

"แอ้อิ้ว " เสียงกระสุนปืนแหวกอากาศดังลั่น

กระสุนนั้นถูกคราด้านขวาของนายโจรหลุดไปกะบิหนึ่ง ทำให้นายโจรสะดุ้งเอือกแล้วรีบล้มตัวลงนอนทันที เสียงปืนที่พวกโจรและเจ้าทรัพย์ระดมยิงกันนั้น ทำให้สัตว์ป่าแตกตื่นไปตามกัน

"อ้อ ๆ ๆ ๆ ๆ แอ้อิ้ว.....แอ้อิ้ว.....อ้อ ๆ ๆ ๆ"

สมุนโจรคนหนึ่งถือปืนเล็กยาววิ่งก้มตัวเข้ามาอย่างทรนง เจ้าคุณปัจจนิกฯ ปล่อยกระสุนสังหารออกไปเด็ดชีพสมุนโจรผู้นั้นทันที มันหยุดชะงัก สะดุ้งเอือกปล่อยปืนเล็กยาวหลุดจากมือแล้วยกมือไขว่คว้าอากาศ ร้องอุทานเรียกพระศิวะได้คำหนึ่งก็ล้มลงสิ้นใจตาย

เวลาผ่านไปไม่ถึงยี่สิบนาที ฝ่ายเจ้าทรัพย์ก็หมดกระสุนทั้งปืนเล็กยาว และปืนพกไม่มีกระสุนที่จะใช้ยิงอีกแล้ว ท่านเจ้าคุณจึงนึกๆ ทูลท่านมหาราชานุกาณอย่างละล้าละลัก

"ฝ่าบาท กระหม่อม พวกเราหมดกระสุนแล้ว ขอมเพิ่มันดีไหม"

องค์ชานุกาณทรงนั่งคิดอยู่สักครู่

"เห็นจะต้องขอม ถ้าไม่ขอมเราก็ถูกฆ่าตายหมด"

ท่านเจ้าคุณเม้มปากแน่น ทอดสายตามองดูพวกโจรห้าร้อย ซึ่งขณะนั้นมันได้โอบล้อมไว้ทั้งสี่ด้าน แล้วท่านก็หันมาทางลูกเขยจอมทะเล้นของท่าน

"ขจรชงขาวไว้ช่วยกร แกจัดการขจรชงขาวหน่อยซี"

นายจอมทะเล้นรับคำแล้วเปลี่ยนสายตามาที่มณฑาวดี

"หนู ขอกางเกงในของหนูให้น้ำเถอะ น้ำจะใช้ต่างขจรชงขาวยกขึ้นโอบขอมเพิ่มัน"

มณฑาวดีอายจนหน้าแดง

"กางเกงในของหนูสีชมพูนี่คะ"

นิกรจู้ยปาก

"แล้วกัน นัยน์ตาของน้ำไม่ได้บอดสีหรือหน้า อีตอนหนูขึ้นม้าน้ำเห็นสีขาวยังจะว่าสีชมพูอีก เร็ว ถอดมาให้ น้ำเถอะ มัวชักช้าตายไม่รู้ณา"

หล่อนทำหน้าเหมือนกับจะร้องไห้

"ถอดยังไฉไลคะ"

นิกรหัวเราะหึๆ

"คลานเข้าไปในพุ่มไม้ข้างหลังเรา แล้วแก้กางเกงในออกไม่มีใครเห็นหรือหน้าเร็วหน่อยหนู ถ้าพวกโจรมันบุกเข้ามาตะลุมบอน เราก็จะถูกมันยิงตายหรือฟันตายหมด"

มณฑาวดีเต็มไปด้วยความกระดากใจที่ต้องแก้กางเกงในออกใช้แทนขจรชงขาว และหล่อนไม่อาจปฏิเสธได้ เพราะชีวิตของทุก ๆ คนกำลังอยู่ในระหว่างเงื้อมหัตถ์ของมัจจุราชมแม่หม้ายสาวรีบคลานเข้าไปในพุ่มไม้อันหนาทึบ เบื้องหลังที่ม่นของคณะพรรคสี่สหาย

นิกรกระซอกมีดพกที่เหน็บเอาออกมาถือกระชับมัน แล้วกล่าวกับเสี้ยหงวน

"ผู้ตายเฮี้ยหงวน ถ้าพวกโจรประดาหน้ากันเข้ามา ก่อนที่เราขจรชงขาว เราจะสู้มันด้วยมีดพกเล่มนี้ ดึงมีดของแกออกมาซิ"

อาเสี้ยปฏิบัติตามคำสั่งของนิกร โดยดี

"แยะไว้เรา พวกโจรแต่ละคนหน้าตาเหมือนผู้ร้าย หาหน้าหล่อพอที่จะเป็นพระเอกสักคนไม่มีเลย นำเสี้ยตายที่ถูกปืนของพวกเราหมด ถ้ามีกระสุนอีกสักห้าหกหีบก็คงจะได้ยิงกันชุ่มมือ"

ทันใดนั้นเองผ้าสีขาวผืนหนึ่งก็ถูกโยนออกมาจากพุ่มไม้ และหล่นลงมาคลุมศีรษะนิกรพอดี นายจอมทะเล้นทำคอขยับ ยกมือขึ้นดึงผ้าชิ้นนั้นลงมาดู พอเห็นเป็นกางเกงใน นิกรก็เหินวาบไปหมดทั้งตัว

"ว่า อีหนูนี่มันยังงโวย โยนกางเกงในมาบนกบาลคนได้"

มณฑาวดีวิ่งจุกออกมาจากพุ่มไม้ และรีบทรุดตัวลงนั่งข้างนิกร

"ถูกศีรษะคุณน้ำหรือคะ"

นิกรทวาดแว้ด

"ก็ถูกนะซี โยนออกมาได้"

หล่อนหัวเราะคิก

"หนูนึกแล้วว่าคงถูกศีรษะคุณนี่ก็ถูกจริง ๆ ขอภัยเถอะนะคะ"

นิกรบ่นพึมพำ เขาคลานไปที่กิ่งไม้แห้งกิ่งหนึ่ง ซึ่งยาวประมาณสองเมตร นายจอมทะเล้นรีบผูก
กางเกงในของมณฑาดีกับกิ่งไม้นั้น แล้วยกขึ้นกวัดแกว่งเป็นสัญญาณ ขอมจ่านนโดยไม่มีเงื่อนไข นายโจรยิ้ม
เป็น เขาโบกมือบอกให้สมุนโจรลุกขึ้นจากที่กำบังเดินประดาหน้ากันเข้ามา คณะพรรคสี่สหาย กับท่านผู้ใหญ่ทั้งสอง
และเจ้าแก้วกับมณฑาดีต่างลุกขึ้นยืนชูมือ ทั้งสองข้างขึ้นเหนือศีรษะ ขอมจ่านนโดยดี

นายโจรปราดเข้ามาขึ้นเผชิญหน้ากับนักไต่เขาบรดาศักดิ์ เขาสั่งให้บริวารของเขายึดอาวุธฝ่ายเจ้าทรัพย์
และเขาก็จ้องมองดูหน้าคณะพรรคสี่สหาย กับท่านผู้ใหญ่ทั้งสองทีละคน ซึ่งขณะนี้เจ้าทรัพย์ทุกคนพากันมอง
หน้านายโจรเป็นตาเดียว นายโจรมีลักษณะท่าทางบอกให้รู้ว่าเป็นคนชั้นต่ำ ใบหน้าหิ่ยมริมฝีปากเบะหนา ที่คอ
คล้องหวักะโหลกผี และมีก้อนกลม ๆ ลักษณะคล้ายนิ้วมือ ร้อยเส้นเชือกครอบคอ

อาเสี่ยทำใจดีผู้เสื่อ

"สวัสดิ์บานู"

นายโจรแหยะยิ้มและบ้วนน้ำลายปริ๊ดถูกหน้าเจ้าแก้วพอดี

"อ้อ สวัสดิ์นะ อีนี่จันเสี่ยใจมักมัวที่พวกท่านตกเป็นเชลยของจัน"

คณะพรรคสี่สหายต่างมีขวัญและกำลังใจดีขึ้น เมื่อนายโจรพูดภาษาไทยได้ดี เสี่ยหงวนยื่นมือขวาให้
นายโจรจับ นายโจรนั่งคิดอยู่สักครู่ก็ขอมสัมผัสมือกับอาเสี่ย

"บานูเป็นนายโจรไซ้ใหม่" กิมหงวนถามอย่างประจบ

นายโจรพยักหน้า

"ถูกแล้ว อีนี่จันนายโจรนะนาย"

"บานูชื่ออะไรจ๊ะ"

"องคุลีมาล"

ทุกคนสะดุ้งเฮือกไปตามกัน ดร. ดิเรก เผลอตัวหัวเราะออกมาดัง ๆ แล้วกล่าวว่า

"สังสัยเสี่ยแล้วบานู องคุลีมาลนะตายไปตั้งเกือบสามพันปีแล้ว"

บานูนายโจรยืดอกขึ้นในท่าเบ่ง

"อีนี่จันผู้ดีนี่ ชื่อเดียวกับนายเจ้าแต่คนละคน คนแซกชื่อเหมือน ๆ กันมีเยอะ" พุดจบจอมโจรหัวร่อยก็
หันมามองดูหน้าเสี่ยหงวน "อีนี่สูงดีนะนาย มองคล้าย ๆ เปรดคะรึบ"

อาเสี่ยสะดุ้งโหยง

"เปรียบเทียบให้มันน่าฟังกว่านี้ไม่ได้หรือ อ้า--บานู เอาอะไรคล้องคอนะ หัวกะโหลกลิง แล้วก็มีค
อะไรคล้าย ๆ ลูกสมอ"

นายโจรก็มลงมองดูสร้อยสังวาลของเขาแล้วกล่าวกับกิมหงวนอย่างยิ้มแย้ม

"หัวกะโหลกคนคะรึบไม่ใช่หัวกะโหลกลิง หัวกะโหลกนายทหารอังกฤษที่ยกทหารมาปราบพวกเรา
อีนี่จันฆ่าตายแล้วเอาหัวกะโหลกมาคล้องคอเล่น"

นิกรพูดเสริมขึ้น

"แล้วลูกสมอนั่นล่ะเป็นเครื่องรางหรือบานู"

นายโจรหัวเราะลั่น

"ไม่ใช่ลูกสมอครับ อีนี่หัวแม่ตีนคนนะนายจ๋า องคุลิมาลคนก่อนฆ่าคนได้คนหนึ่งก็ตัดหัวแม่มือไว้ จันไม่ชอบทำตามอย่างใครกระไรบ่ จันฆ่าคนได้จันก็ตัดเอาหัวแม่ตีนมาคล้องคอ"

สี่สหายต่างหัวเราะกันอย่างครื้นเครง องคุลิมาลค่อย ๆ เปลี่ยนสายตามาที่ท่านมหาราชาชาขุนากำน นายโจรมวคิ้วเข้าหากันแล้วกล่าวถามด้วยเสียงหนัก ๆ ว่า

"ท่านเป็นแขกใช่ไหม"

องค์ชาขุนากำนทรงปฏิเสธทันที

"เปล่าฉันเป็นคนไทย พวกเราทั้งหมดนี้เป็นคนไทย ผู้หญิงสาวคนนี้ก็คนไทย"

องคุลิมาลหันขวับมาทางมณฑาดี

"เฮ้ คนไทยมะไรแต่งตัวเป็นแขก"

แม่หม้ายสาวตัวสั้นนั่งงก พล พัชรารกณรีรับแก้ตัวแทนหล่อน

"เรามาเที่ยวอินเดียและเนปาล เราเคารพเจ้าของบ้านเราก็ให้สุภาพสตรีคนนี้แต่งตัวเป็นผู้หญิงแขก"

องคุลิมาลเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง เขาจ้องมองมณฑาดีอย่างไม่วางตา ด้วยความพอใจในรูปโฉมอันสะคราญตาของหล่อน

"ตัวมีหรือยังอีหนู"

มณฑาดีใจหายวาบ รีบยกมือขวาเกาะแขนนิกรทันที

"ตัวฉันอยู่นี่"

นิกรยิ้มเป็นแล้วชักคิ้วให้นายโจร

"เราทั้งสองเป็นคู่สามีเมียที่รักกันอย่างที่สุด"

"ไม่อยากจะเชื่อเลย หน้าตาผู้หญิงคนนี้ออกว่าเป็นแขก คนไทยจันรู้จักดีกระไรบ่ จันเคยไปอยู่เมืองไทยมาแล้ว ผู้หญิงไทยจ่มกแพบนายจ๋า"

นิกรยิ้มแห้ง ๆ

"เมียจันเป็นลูกครึ่ง แม่ของหล่อนเป็นชาวยุโรป"

"โอ-ยังงี้เป็นได้จันเชื่อแล้ว" แล้วเขาก็หันไปมองคูบริวารของเขา

เจ้าคุณปัจจนิกฯ แลเห็นนิกรทำคอขย้อในท่าพะอืดพะอม ท่านก็กระซิบถามเบา ๆ

"เป็นอะไรไปวะอ้ายกร"

นิกรพยายามกลืนน้ำลายด้วยความลำบากยากเย็น

"แหวนเพชรอ้ายเสี้ยมันติดคอผมครับ"

ท่านเจ้าคุณพยักหน้ารับทราบ

"พยายามกลืนเข้าไปซี"

นิกรมองคูองคุลิมาลซึ่งกำลังเจรจา กับสมุนแขนขวาของเขาเป็นภาษาฮินดู

"กลืนลงไปในห้องเวลาจะเอาออกลำบากครับ ผมเก็บไว้ที่คอหอยแบบอูฐเก็บน้ำไว้เป็นเสบียง"

องคุลิมาลหันมาทางคณะนักไต่เขาบรรดาศักดิ์ เขายกมือเท้าสะเอวมองดูทุก ๆ คนแล้วกล่าวว่า

"อีนี่จันเสียใจนายจ๋า จันต้องเรียกค่าผ่านทางคนละหมื่นรูปี รวมแปดคนแปดหมื่นรูปีนะนาย"

ดร. ดิเรกเดินเข้ามาหาองคุลิมาลแล้วยิ้มให้

"สหายฮินดูที่รัก พวกเราเป็นนักไต่เขา ไม่ได้เอาเงินติดตัวมา เพราะเราไม่ได้ซื้อหาอะไร เงินค่าผ่านทางคนละหมื่นรูปี ถ้าบานูอยากได้ก็ตามเราไปซี ไปถึงเมืองกาตะมันดูเราจะจ่ายให้"

องคฺลีมาลแสดงท่าทางไม่พอใจทันที

"ตามไป อีนี่ตามเข้าไปในเมืองนายให้โปลิศจับจัน โอ--ลูกไม้คั้น ๆ นายจ่า จันเป็นนายโจรมานานแล้ว ไม่เคยเสียทีใคร ถ้าพวกนายไม่จ่ายเงินค่าผ่านทางให้จัน อีนี่จันจะต้องขอเชิญไปที่ช่องของจันคะริาบ"

นิกรหัวเราะชอบใจ

"อ้อ หมายความว่า บานูจะเลี้ยงดูปู่เสื่อพวกเราใช่ไหม"

นายโจรลืมนตาโพลง

"ค่าผ่านทางไม่ให้เลี้ยงท่ามะไร อีนี่จันเอาไปฆ่าคะริาบตัดหัวทีละคน โยนศพให้อีแรงกินนะ"

ทุกคนหน้าจ้อขไปตามกัน ท่านมหาราชานุกขานรับสั่งกับเสี่ยหงวนอย่างเป็นทางการเป็นงาน

"เรามีเงินรูปีอยู่เท่าไร"

อาเสี่ยตบกระเป๋ากางเกงของเขา

"ราวห้าหกร้อยกระหม่อม"

"แยจจริง ลันมืออยู่ หกร้อยเห็นจะได้" แล้วพระองค์ก็รับสั่งถามเจ้าคุณปัจจนิกฯ "เจ้าคุณมีเท่าไร"

ท่านเจ้าคุณยิ้มแห้ง ๆ

"กระหม่อมมีร้อยกว่า"

ท่านมหาราชานุกขานพระพักตร์มาทาง พล นิกร และ ดร. ดิเรก

"เธอสามคนมีเงินอยู่เท่าไร เอามารวมกันเถอะ"

พลว่า "กระหม่อมมีมาเพียงร้อยรูปีเท่านั้น"

ดร. ดิเรกพูดเสริมขึ้น

"กระหม่อมมีสามร้อยกว่า"

"แล้วคุณนิกรล่ะ" รับสั่งถามนายจอมทะเล้น

"เงินรูปีกระหม่อมไม่ได้เอาติดตัวมาเลย มีแต่เงินไทยอยู่หกสลึง"

ท่านมหาราชานุกขานทรงเงาพระเศียร

"ทีหลัง ออกจากบ้านไปไหนหัดพกเงินเสียบ้างซีนะ คุณนิกร" แล้วท่านมหาราชานุกขานก็หันพระพักตร์มาทาง เจ้าแก้ว "แก่ละ มีเงินติดตัวหรือเปล่า"

เจ้าแก้วกำลังใจลอยก็ตอบเรื่อย ๆ

"กระหม่อมมีอยู่ในราวสองร้อยกรัม"

องค์ชานุกขานทรงสะดุ้ง

"เงินนะหรือ"

เจ้าแก้วยิ้มแห้ง ๆ

"กัญชาที่หันละเอียดแล้วกระหม่อม"

"ปู่ไร่ ลันถามเรื่องเงินแค้นตอบเรื่องกัญชา เอ้อ แย่ละพวกเรา ไม่มีเงินค่าผ่านทางให้เขา เราก็จะต้องเอาชีวิตมาทิ้งที่นี่" แล้วพระองค์ก็เสด็จเข้าไปหานายโจร "นี่--องคฺลีมาล เรายังงี้ได้ไหม ลันจะมอบแหวนราคานับแสนของลันให้แกเป็นค่าผ่านทางพวกเรา"

นายโจรหัวเราะและสั่นศีรษะ

"แหวนเอาไปท่ามะไร อีนี่จันดูเพชรพลอยไม่เป็นคะริาบ เจอของเก้เข้าจันก็เสียใจซี จันต้องการเงินเพชรนิลจินดาจันไม่เอา"

ท่านมหาราชาก็จะแสดงองค์ให้นายโจรทราบว่า พระองค์คือชานุกษานแห่งนครปัตนาซึ่งเป็นมหาเศรษฐีอันดับหนึ่งของโลกและชาวอินเดียทั้งหลายย่อมรู้จักชื่อเสียงของพระองค์ดี แต่แล้วก็ไม่กล้าที่จะแสดงตัว

"แกต้องเห็นใจพวกเราบ้างองคฺลิมาล พวกเราเป็นนักใต้เขาใครจะเอาเงินติดตัวมามากมายฉนั้นเซ็นเช็คจ่ายเงินแปดหมื่นรูปีให้เอาไปหมดแล้ว แล้วไปเบิกเอาที่ปัตนาเบ็งค์"

นายโจรหัวร้อย หัวเราะเห็นฟันขาว

"เช็คเอามาทำอะไรได้ยวนี้เชื่อไม่ได้ครับ ไม่ว่าที่ไหนจะเช็คไม่มีเงินทั้งนั้น แล้วก็ถ้าจั้นไปเบิกเงินในเมืองปัตนา อีนีจั้นก็ถูกโปลิศตะครุบ"

"ถ้ายังจั้นไม่มีไว้ย" องค์ชานุกษานรับสั่งอย่างกริ้ว "แกเรียกค่าผ่านทางแพงไปนี่นา พวกแปดคนนี่แกเรียกสักหนึ่งพันรูปีก็ดีแล้ว เราจะได้จ่ายให้เดียวนี้ เราไม่มีเงินจริง ๆ ไม่เชื่อคั้นดูได้"

นายโจรนั่งคิดอยู่สักครู่ แล้วหันไปทางบริวารของเขา ซึ่งยืนห้อมล้อมคั้นกันเขาในระยะใกล้ชิด

"กาโหปิตดาหรี อะมาริทยาอาหา ว่ายังงไว้ย เขามีให้เราเพียงพันรูปีเท่านั้น"

พวกสมุนโจรต่างส่งเสียงอื้ออึง ขอร้ององคฺลิมาลไม่ให้ยอมรับเงินค่าผ่านทางเพียงพันเดียว เพราะเป็นการเสียศักดิ์ศรีของโจรที่ยอมลดลาวาศอก รวากับว่าหิวเงินเสียเต็มทน หลายต่อหลายคนร้องตะโกนจั้นเป็นเสียงเดียวกัน ให้นำตัวคณะนักใต้เขาบรรดาศักดิ์ไปประหารชีวิตที่ช่องตามระเบียบ

องคฺลิมาลรู้สึกสงสารและเห็นใจชลยของเขาไม่น้อย แต่เขาเป็นนายโจรจึงจำเป็นต้องปฏิบัติตามบทบัญญัติของพวกโจรที่เขาวางไว้ องคฺลิมาลมองคณะพรรคสี่สหายอย่างเศร้าใจ นิ่งอั้งไปสักครู่เขาก็กล่าวว

"อีนีจั้นช่วยอะไรไม่ได้แล้วนายจ่า พวกนายต้องถูกประหารชีวิต จั้นจะเอาหัวแม่ตีนพวกนายทั้งแปดคนคั้นค้อจั้นตามธรรมเนียม"

นายจอมทะเล้นทำหน้าที่

"บายู ถ้ายังจั้นอย่างว่พวกเราเลย ตัดเอาศีรษะมารดาเท้าของพวกเราไปคั้นค้อเล่นคนละอัน แล้วปล่อยพวกเราไปก็แล้วกัน"

องคฺลิมาลทำหน้าที่จน

"ศีรษะมารดาเท้า...อีนีจั้นฟังไม่เข้าใจจะว่"

"ก็หัวแม่ตีนอย่างไรละ จั้นพูดให้มันเพราะหน่อย ศิระะแปลว่าหัว มารดาแปลว่าแม่เท้าก็แปลว่าตีน"

นายโจรนั่งนึก

"โอ--เข้าใจแล้วนายจ่า อีนีจั้นต้องว่พวกนายเสียก่อน จึงจะตัดเอาหัวแม่ตีนมาคั้นค้อ" พุดจบเขาก็ทำใจให้เข้มแข็ง หันไปทางบริวารของเขา แล้วตะโกนออกคำสั่งด้วยเสียงอันดัง "มาคูลิ สารธิสาระพาเฮโลไว้ยจับพวกนี้ไปช่องของเรา"

บรรดาสมุนโจรต่างโหร้องเกรียวกราว และวิ่งประดาหน้าเข้ามาจับคณะใต้เขาบรรดาศักดิ์กับมณฑาวดีผูกมัดมือไขว้หลังด้วยเชือกหนึ่งเส้นเล็ก ๆ ทุกคนหมดอิสรภาพแล้ว ต่อจากนั้นพวกโจรก็พาชลยของมันเดินทางกลับช่องโจรโดยพาหนะม้า

ช่องโจรขององคฺลิมาลอยู่ในหุบเขาแห่งหนึ่ง อันเป็นชัยภูมิที่เร้นลับและเหมาะสม บนเนินเขาเหล่านั้นมีสมุนโจรขึ้นยามเป็นระยะ ๆ พวกโจรขององคฺลิมาลมีความเป็นปึกแผ่นมั่นคงมาก กองทหารเคยยกมาปราบหลายครั้ง แต่ปราบไม่สำเร็จเพราะพวกโจรมีกำลังเข้มแข็ง และชำนาญในภูมิประเทศ พวกทหารถูกโจมตีแตกพ่ายไป รัฐบาลเนปาลตั้งใจว่ก่อนฤดูฝนปีนี้จะส่งกองทหารมากกว่าดลั้งพวกโจรขององคฺลิมาลให้ราบคาบ โดยจะมีฝูงเครื่องบินลำเลียงพลร่ม และเครื่องบินประจัญบานเข้าร่วมด้วย

ในหุบเขานั้นเป็นที่ราบประมาณยี่สิบไร่ พื้นดินสีแดงรอบหุบเขาคือขุนเขาน้อยใหญ่ พวกโจรปลุกกระท่อมที่พักรวมกันอยู่ในบริเวณต้นไม้อันหนาที่หลายสิบต้น ด้านหลังของหมู่บ้านติดกับภูเขาใหญ่ลูกหนึ่ง โจรเหล่านี้เป็นชาวฮินดูนับถือศาสนาพราหมณ์ ดังนั้น บริเวณลานกว้างหน้าหมู่บ้านจึงมีเทวรูปแกะสลักด้วยหินปรากฏอยู่สามองค์ คือพระศิวะผู้เป็นเจ้า องค์อุมาพระแม่เจ้า และพระนารายณ์ ซึ่งชาวฮินดูทั้งหลายมีความเคารพนับถืออย่างที่สุด

เบื้องหน้าของเทวรูปมีเสาหลักปักอยู่เป็นแถวเรียงรายกันไป และมีแท่นหินขนาดกว้างประมาณห้าฟุตบนแท่นนั้นมีเครื่องพันธนาการชนิดหนึ่ง เป็นแท่นเหล็กครึ่งวงกลม เชลยของพวกเขาโจรที่ถูกจับมาประหารชีวิตจะถูกมัดมือมัดเท้าแน่นหนา พวกโจรจะช่วยกันห้ามผู้ที่เคราะห์ร้ายขึ้นไปนอนบนแท่นและแล้วคอของผู้เคราะห์ร้ายจะถูกสลักด้วยห้วงเหล็กบนแท่นครึ่งวงกลมนี้ ต่อจากนั้นเพชรฆาตก็จะใช้ดาบฟันคอขาดกระเด็นเป็นการบูชาพระศิวะผู้เป็นใหญ่

ก่อนที่คณะพรรคสี่สหายจะรู้ว่าอะไรเป็นอะไร ทั้งแปดคนก็ถูกจับมัดเสาหลักคนละต้น เจ้าแห้วร้องไห้โฮ เมื่อรู้ว่าตัวเองจะต้องตายด้วยคมดาบ เจ้าคุณปัจจนึกๆ กับท่านมหาราชานุกษานพยายามทำจิตใจให้สงบ โดยคิดเสียว่าความตายเป็นของธรรมดาโลก ท่านทั้งสองถูกมัดอยู่ใกล้ ๆ กันถัดไปคือ สี่สหายกับเจ้าแห้ว ขวาศุคคือ มณฑาวดี

พวกโจรตั้งแถวเป็นรูปสี่เหลี่ยมยื่นห้อมล้อมเชลยของมันอย่างสงบเงียบ องคุลีมาลถือดาบใหญ่ยืนอยู่นอกแถว ทำทางของนายโจรร้ายผิดปกติ ใบหน้าเหี้ยมเกรียม เมื่อองคุลีมาลชูดาบขึ้นเหล่าโจรแยกมือร้องขึ้นพร้อม ๆ กัน

"กาโห้หนี้อ"

และแล้วเสียงกลองก็ดังกังวานขึ้นแผ่วเบา พิธีประหารชีวิตเริ่มต้นแล้ว องคุลีมาลเดินเข้าไปหาเชลยทั้งแปดคน เขาเดินผ่านหน้าท่านมหาราชานุกษานเป็นคนแรก และเดินเรื่อยไปหยุดยืนเผชิญหน้ามณฑาวดีแม่หม้ายสาว มณฑาวดีออดสูนขวัญแขวน

"บังจ๋า อย่าฆ่าฉันเลย ฉันจะยอมเป็นเมีย"

องคุลีมาลหัวเราะ

"โอ--ขอบใจมากม๊าก อีนี่จันไม่ต้องการนะ เมียจันสวยกว่าเธอหลายเท่า ฮะ ฮะ จันจำเป็นต้องฆ่าเป็นคนแรก พระแม่เจ้าอุมากำลังทรงกระหายที่จะดื่มเลือดมนุษย์ผู้หญิง ปางนี้พระองค์เป็นยักษ์ดูร้ายมากจะรีบ อีนี่กินเลือดคนหนา ไม่ต้องเสียใจ ตายแล้วเธอจะได้ขึ้นสวรรค์"

ดร. ดิเรกร้องตะโกนขึ้นดัง ๆ

"บานูโวย มานี้แน่ะ"

นายโจรเดินเข้าไปหานายแพทย์หนุ่มทันที

"ว่ากระไรนายจ๋า"

นายแพทย์หนุ่มมองดูนายโจรอย่างเคียดแค้น

"ขอให้แกฆ่าฉันเป็นคนแรก ฆ่าพวกเราให้หมดทุกคน แต่ปล่อยผู้หญิงของเราไป การฆ่าผู้หญิงไม่มีเกียรติหรอก"

"อ้อ อีนี่จันเป็นโจรนะนายจ๋า เกียรติมีทำมะไร"

ดร. ดิเรก เก็นหัวเราะ

"อย่างไรก็ตาม ฉันต้องการตายเป็นคนแรก และอย่าให้ฉันตายอย่างน่าหวาดเสียวเลยบานูเอาเป็นพกของแกยิงฉันเถอะ ถูกตัดคอมันหวาดเสียวมากไปหน่อย"

องคุลิมาลยกมือขวาตบว่า ดร. ดิเรก ด้วยความพอใจ

"ฮือ อีนี่ท่านใจดีคะนายจ๋า ดีแล้ว ฉันจะฆ่านายเป็นคนแรก แต่พระทิวะและพระนารายณ์โปรดให้ฆ่าด้วยการตัดคอคะริาบ ฉันเสียใจต้องตัดคอท่าน"

นายแพทย์หนุ่มยิ้มแค้น ๆ

"เออ จะตัดคอหรือตัดหัวแม่ตีนก็ตามใจแกเถอะ ฆ่าฉันเสียเร็ว ๆ อยากตายเต็มทนแล้ว"

กิมหวานดันรินฮึดฮัดแล้วตะโกนลั่น

"ฆ่าก่อนไว้อ้ายบัง อ้ายโจรห้าร้อย มึงป่าเถื่อนมากฆ่าคนเล่นเป็นผักปลา วันหนึ่งมึงจะต้องได้รับกรรมตอบสนอง เอากูไปฆ่าซี กูจะตายเป็นคนแรก"

นิกรร้องขึ้นบ้าง

"ฆ่ากูซิวะ แต่ขอให้ฆ่ากูเป็นคนสุดท้าย ชีวิตของกูกูไม่เสียดายหรอกวะ แต่กูกลัวตายเท่านั้น"

องคุลิมาลทำหน้าชอบกล เขายืนทำตาปริบ ๆ อยู่สักครู่ก็หันไปกวักมือเรียกเพชรฆาตของเขา ชาวอินดูร่างใหญ่สองคนเดินออกมาจากแถว ปรีเข้ามาหาองคุลิมาลนายโจรสั่งภายบอกคนของเขาให้แก้มัด ดร.ดิเรกออก และพาไปที่แท่นสังหาร

คณะพรรคสี่สหายใจเดินระทึกไปตามกัน เจ้าแห้วหน้าซัดเหมือนไก่ฟัก ยืนคอบีบคอบอ่อนอยู่กับเสาหลัก แข็งขาอ่อนเปียกเต็มไปด้วยความรักตัวกลัวตาย เจ้าหนุ่มอินดูร่างใหญ่ทั้งสองคน ช่วยกันแก้เชือกหนังที่มัดข้อมือ ดร. ดิเรกออกจากเสา แล้วก็พานายแพทย์หนุ่มตรงไปยังแท่นหิน สมุนโจรใช้เชือกหนังมัดมือและเท้า ดร. ดิเรกอย่างแน่นหนา ช่วยกันอุ้มนายแพทย์หนุ่มขึ้นไปนอนบนแท่นหิน ชายฉกรรจ์อีกสามคนเดินออกมาจากแถว คนหนึ่งร่างกำยำถือดาบใหญ่ที่เขกนิยมิใช่ ปลายดาบโค้งเล็กน้อย แต่หน้าดาบใหญ่มากต้องแสงไฟเป็นประกายวูบ ขาวคมมากแล้ว

ในที่สุด ดร. ดิเรกก็ถูกแผ่นเหล็กรัดคอป้องกันไม่ให้ส่วนคอเคลื่อนไหวได้ ดร. ดิเรกนอนหงายอยู่บนแท่นนั้น ปากยังคาบกล้องยาเส้นพ่นควันอย่างสบายใจ เขาปลงตกแล้ว เขารู้ดีว่าเมื่อความตายมาถึงไม่มีใครที่จะหลีกเลี่ยง หรือผลัดวันประกันพรุ่งได้ มนุษย์ทุกคนต้องตายตามกาลเวลา แม้แต่สมเด็จพระบรมศาสดาก็หนีความตายไปไม่พ้น

องคุลิมาลยืนอยู่หน้าแท่นหิน มองดูนายแพทย์หนุ่มด้วยความพอใจที่ ดร. ดิเรกมีจิตใจเข้มแข็งและเยือกเย็นศิคมมนุษย์ นายโจรเอื้อมมือกระตุกกล้องยาเส้นออกแล้วกล่าวถามนายแพทย์หนุ่มว่า

"เฮ.....อีนี่ชื่ออะไรนะนายจ๋า"

ดร. ดิเรกยิ้มเล็กน้อย

"ไม่จำเป็นจะต้องรู้ชื่อฉันหรอก จะฆ่าฉันก็เอาชีบาบู แต่ก่อนจะตายขอให้ฉันร้องเพลงหนึ่งก่อนได้ไหม"

บานูหัวเราะชอบใจ

"โอ--ได้คะริาบ อีนี่ฉันชอบฟังเพลงเหมือนกัน" แล้วเขาก็ยกมือห้ามเพชรฆาตร่างใหญ่ซึ่งกำลังขยับดาบท่าจะทำฟันคอนายแพทย์หนุ่ม "ประเดี๋ยวก่อนไว้อ้าย ข้าจะฟังเพลงก่อน"

นายแพทย์หนุ่มทอดสายตามองไปยังขุนเขาหิมาลัยซึ่งมองแลเห็นไกลลิบเบื้องหน้าโน้นยอดเขาปกคลุมด้วยหิมะขาวโพลน ดร. ดิเรกยิ้มเศร้า ๆ พยายามปลอบใจตนเองให้เข้มแข็ง เขานิ่งเฉยอยู่สักครู่ก็ร้องเพลงขึ้นด้วย

เสียงกังวาน เพลงที่ร้องคือเพลง "ซาโยนาระ" แต่ คร.ดิเรกได้เปลี่ยนเนื้อเสีใหม่ โดยใช้คำร้องเป็นภาษาไทย ส่วนทำนองเพลงเป็นไปตามเดิม

หิมาลายา ไชเอ๋ม มีส ขอลา

ลาก่อน หิมาลายา

อยากจะมี ยิ้มไม่ออก ได้แค่ลอกหน้า.....

เราเอาชีวะมาทิ้ง ดอกไม้งามสะพรั่ง

ท้องฟ้าก็แจ่มใส

หิมาลายา หิมาลายา ลาก่อน.....

องคุลีมาลวางคานคู่มือลงบนแท่นหินแล้วตบมือลั่น

"เก่งมาก อีนี่เพราะจริง ๆ นายจ๋า จันเคยฟังเพลงมามากไม่เพราะอย่างนี้ อ้า--ก่อนจะตายนายมีอะไรที่จะขอร้องจันบ้างไหม"

นายแพทย์หนุ่มอมยิ้ม

"ไม่มีอะไร จันพร้อมแล้วที่จะตายอย่างสง่าผ่าเผย อ้า--จันขอมอบกระเป๋ยาเครื่องเวชภัณฑ์ของจันให้เป็นสมบัติของแก เพื่อแก้กับบริวารของแกจะได้ใช้หยูกยาของจัน ให้เป็นประโยชน์เมื่อยามป่วยไข้"

องคุลีมาลขมวดคิ้วขมวดใจ จ้องมองดูนายแพทย์หนุ่มอย่างแปลกใจ

"เฮ้--อีนี่ท่านเป็นหมอ"

ดร. ดิเรกพยักหน้า

"ถูกแล้ว จันเป็นหมอ เป็นนายแพทย์ปริญญาภิติมศักดิ์แห่งประเทศอังกฤษ และเป็นนักวิทยาศาสตร์ ผู้เรืองนามของโลกคนหนึ่ง"

องคุลีมาลหันมาทางสมุนของเขาทันที แล้วกล่าวเป็นภาษาฮินดู

"เฮ้--แก้มัดเขาและปล่อยเขาให้ได้รับอิสระ สุภาพบุรุษผู้นี้เป็นหมอ ภาวินีเมียรักของข้า มีหวังรอดตายแล้ว"

เจ้าหนุ่มร่างใหญ่สองคน ต่างเดินตรงเข้ามาที่แท่นหิน และแก้มัดที่มัดร่างของนายแพทย์หนุ่มออก องคุลีมาลช่วยปลดห่วงเหล็กบั้งคียบคอ ดร. ดิเรกออกจากคอ นายแพทย์หนุ่มสลัดแข้งขายกแขนขึ้นบิดตัวให้หายเมื่อย แล้วลุกขึ้นนั่ง องคุลีมาลยกมือขวาให้เขาจับ

"สละมนะคุณหมอ อีนี่โชคของจันแล้ว พระศิวะบันดาลให้จันได้พบท่าน ฮะ ฮะ เมียจันป่วยมั่งมีมาก นายจ๋า คุณหมอช่วยเมียจันด้วย"

ดร. ดิเรกยิ้มเล็กน้อย

"เมียของแกป่วยเป็นอะไร"

"โอ...เป็นหลายอย่างนายจ๋า จี๊เป็นก้อนเขี้ยวเป็นน้ำน่านะนายจ๋า ตัวร้อนจี๊...เป็นไข้ ประเดี๋ยวหัวเราะ ประเดี๋ยวร้องไห้ตอกชกหัวคะร่าบ หมอต้องช่วยเมียจัน"

นายแพทย์หนุ่มพยักหน้ารับทราบ

"จันรับรองบานูเมียของแกจะหายป่วยในเร็ววันนี้ด้วยความสามารถของจัน แต่ว่าก่อนที่จะให้จันรักษาแกต้อง ปล่อยพรรคพวกของจันให้ได้รับอิสระเช่นเดียวกัน"

องคฺลีมาลดีใจอย่างยั้ง เขาส่งภาษาฮินดูร้อบอกคนของเขา พอสิ้นคำสั่งสมุณโจรหลายคนก็วิ่งเหยาะ ๆ เข้าไปหานักไต้เขาบรรดาศักดิ์ แล้วแก้มัดออกจากเสาหลัก ทุกคนดีใจเหมือนตายแล้วเกิดใหม่ ต่างพากันเข้ามาหานายแพทย์หนุ่ม ซึ่งกำลังลุกขึ้นยืนจากแท่นหิน ท่านมหาราชชาชานุกษานทรงสวมกอด ดร.ดิเรกด้วยความรัก

"พวกเรารอดตายเพราะเธอแท้ ๆ เราเป็นหนี้บุญคุณเธอมากทีเดียว"

นายแพทย์หนุ่มยิ้มแป้น

"คนเรายังไม่ถึงที่ตาย ถึงอย่างไรก็ไม่ตายหรือกฝาบาท ความเป็นหมอกของกระหม่อมได้ช่วยตัวเองให้รอดชีวิตมาหลายครั้งแล้ว เมื่อถึงคราวคับขัน"

เจ้าคุณปัจจนิกฯ พุดเสริมขึ้นทันที

"แกต้องพยายามรักษาเมียของนายของคฺลีมาล ถ้าหล่อนเป็นอะไรไปพวกเราก็จะถูกฆ่าตายแต่ถ้าหล่อนหายป่วย องคฺลีมาลก็คงจะปล่อยตัวพวกเรา"

องคฺลีมาลกล่าวขึ้นดัง ๆ

"โอ--แน่นอน แน่แน่นอนทีเดียวคุณหมอก อินี่ถ้าเมียฉันหายป่วย ฉันจะปล่อยคุณหมอกกับพรรคพวกไป โดยเฉพาะคุณหมอกฉันจะให้รางวัลดีอย่างที่สุดเป็นพิเศษ"

นิกรพุดเสริมขึ้น

"ทองเท่าลูกฟัก..."

องคฺลีมาลทำคอขุ่น

"ทองที่ไหนมี ฉันเป็นโจรกระไร เอาทองที่ไหน แต่ฉันมีของวิเศษดีกว่าทองนะนายเจ้าฉันจะให้ของงองเอาไปดูเล่นสักสองสามตัว"

ดร.ดิเรกหัวเราะ

"ลำบากนักไม่ต้องหรือกบามู ฉันรักษาให้เปล่า ๆ โดยไม่ต้องการสิ่งตอบแทนใด ๆ จากบามูเลย ฉันเคยรักษาฟรีมามากต่อมากแล้ว รับรองว่าคิดยาปั๊บหายปั๊บ ไม่ว่าจะโรอะไรฉันรักษาหายทั้งนั้น"

องคฺลีมาลก้มศีรษะเล็กน้อย บรรดาสุมุณโจรของเขาต่างพุดกันพึมพำ บางคนก็ล้อมใส่ศรัทธาในตัว ดร.ดิเรก บางคนก็ไม่เชื่อว่า นายแพทย์หนุ่มจะรักษาแม่สาวงาม หรือแม่เสื่อภาวินีให้หายป่วยได้ เพราะหล่อนป่วยมาเดือนเศษแล้ว มีอาการตรงกับทรุดเรื่อยมา

"คุณหมอกที่รัก อินี่ฉันยังไม่รู้ว่าคุณหมอกชื่ออะไร"

นายแพทย์หนุ่มยิ้มอย่างภาคภูมิใจ

"ฉันคือดอกเตอร์ ดิเรก ณรงค์ฤทธิ์ ปริญญาพยาบาลหนึ่งพุดพอดี ทั้งทางแพทย์และวิทยาศาสตร์ อ้า... โอกาสนี้ฉันขอแนะนำบามูให้รู้จักกับพรรคพวกของฉันด้วย ท่านผู้นี้เป็นพ่อตาของฉันชื่อพระยาปัจจนิกฯ สุภาพบุรุษสูงอายุนี่คือ อ้า-- มีนามว่าสนุก แะะ แะะ สามคนนั้นเป็นเพื่อนรักของฉัน คนนี้ชื่อพล คนกลางสูงเหมือนเปรต ชื่อกิมหงวน คนขวาชื่อนิกร ผู้หญิงคนนี้ชื่อมณฑาวดีอ้า เป็นภรรยาของนิกร เจ้าหนุ่มคนยืนข้างหลังชื่อแห้วเป็นเลขานุการส่วนตัวของเรา"

"ไอ้อไอ" เจ้าแห้วร้องลั่น "รับประทานลงยกช่อกันอย่างนี้ รับประทานผมยอมให้จิกหัวใช้เลย"

องคฺลีมาลชำเลื่องมอดดูพระพักตร์ ท่านมหาราชชาชานุกษาน แล้วกล่าวกับ ดร.ดิเรก ว่า

"อินี่ฉันสงสัยว่า คนนี้เป็นชาวฮินดูนะคุณหมอก"

ดิเรกสั่นศีรษะ

"เปล่า เขาเป็นคนไทย"

"คนไทยทำอะไร หน้าตาเหมือนแขกกะริบ"

นิกรพูดโพล่งขึ้นทันที

"ก็บาบูทำไมหน้าตาเหมือนคนไทยล่ะ"

องคุลีมาลทำหน้าชอบกล

"อีนี่นั่นเหมือนคนไทย....." เขาคราง

"เออ ก็เหมือนนะซี หน้าตาดูคล้ายกับพ่อฉันมาก ที่แรกฉันนึกว่าพ่อฉันที่ตายไปกลับชาติมาเกิดเสียอีก
จริงวะ บาบูหน้าตาดูคล้าย ๆ คนไทยคนหนึ่ง"

"เฮ้ ไม่จริงน่า ฉันอยู่เมืองไทยไม่เห็นมีใครว่าหน้าตาฉันเหมือนคนไทยเลย"

"อ้าว ก็เสือกไว้หมวดเครารู่ม่วนเหมือนกับริงนกระจอกนี่นา ถ้าบาบูโกนหมวดเคราให้เรียบร้อย
แต่งกายแบบคนไทย ใคร ๆ ก็ต้องว่าเป็นคนไทยคนหนึ่ง บาบูน่าจะรู้ว่าแขกกับคนไทยนั้นไม่ใช่อันไหนที่น้อง
กัน"

นายโจรทำตาปริบ ๆ ไม่รู้ว่าจะพูดว่าอะไร ได้แต่พยักหน้าหงิก ๆ แล้วหันมาทางนายแพทย์หนุ่ม

"คุณหมอจำ อีนี่ขอเชิญไปที่บ้านฉันได้แล้ว รักษาเมียฉันได้เลย อย่าให้เสียเวลาเลยกะริบ เมียฉันเจ็บ
หนักกำลังจะตายนะ ฉันสงสารมั่งม้าย ถ้าเมียตายอีนี่ฉันก็ต้องตายด้วย อยู่คนเดียวหน้าหนาวไม่รู้จะกอดใคร
กะริบ"

นายแพทย์หนุ่มหัวเราะอย่างขบขัน

"ไปซีบาบู แต่ฉันจะต้องพาเพื่อนฉันไปด้วยสักสองคน เพื่อให้ทำหน้าที่เป็นผู้ช่วยแพทย์"

"โอ้ได้กะริบ ไปกันหมดนี่ก็ได้ แต่ถ้าคุณหมอต้องให้เมียฉันแก่ฟ้าตรวจ อีนี่ทุกคนต้องคอยอยู่นอก
ห้องจนกว่าจะตรวจเสร็จ"

ดร. ดิเรกพยักหน้ารับรอง

"ตกลงบาบู ขอกระเป๋าและเครื่องเวชภัณฑ์ให้ฉันด้วยซี สมุนของบาบูยัดข้าวของของเราไว้
หมดแล้ว"

องคุลีมาลส่งภาษาฮินดูเสียงลั่น สิ้นคำสั่งของเขาพวกสมุนโจรก็นำข้าวของสัมภาระต่าง ๆ ตลอดจน
กระทิงป็นพกป็นเล็กยาวมาคืนให้หนักโตเขาบรรดาศักดิ์โดยครบถ้วน ไม่มีอะไรขาดหายไปแม้แต่ชิ้นเดียว

ดร. ดิเรกพอใจมากที่ยาและเครื่องเวชภัณฑ์อันมีค่าของเขาไม่มีอะไรชำรุดเสียหายหรือหายไป ใน
กระเป๋าที่เหลือเต็มไปด้วยยาฉีดแก้โรคต่าง ๆ เข็มและหลอดฉีดยาหลายขนาด ตะเกียงกอสอลล์ นอกจากนี้ก็มียา
ใส่แผลสด ยาแก้โรคงูจันต่าง ๆ สำลีผ้าพันแผลและผ้าก็้อชอีกมาก

องคุลีมาลเต็มไปด้วยความร้อนใจ

"อีนี่ไปรักษาเมียฉันได้หรือยังกะริบ หรือคุณหมอดต้องการอะไรอีกว่ามา"

นิกรมองดูหน้านายโจรแล้วกล่าวว่า

"หมอยังไม่ได้กินอะไรเลย พวกเราผู้ช่วยแพทย์ก็หิวเต็มทน หาอะไรมาเลี้ยงพวกเราก่อนดีกว่าบาบู
หมอบอกคนถ้าหิวข้าวการรักษาโรคก็ไม่เด็ดขาด เพราะท้องมันหิว วินิจฉัยโรคผิดพลาดได้ง่าย"

องคุลีมาลพาซื้อคิดว่าเป็นความจริง เขาหันไปส่งภาษาแขกกับเจ้าหนุ่มร่างใหญ่คนหนึ่งเสียงลั่น
ไปหมด สมุนของเขารับคำสั่งอย่างพินอบพิเทา แล้ววิ่งเหยาะ ๆ ตรงไปที่หมู่บ้านด้านหลังเทวรูป นายโจรพา
คณะนักโตเขากับแม่หม้ายสาวมณฑลไปที่ดินไม้ใหญ่ต้นหนึ่ง ซึ่งได้ต้นไม้ต้นนั้นมีแคร่ขนาดใหญ่ตั้งอยู่ เขา
เชิญให้ทุกคนนั่งบนแคร่นั้น และโอภาปราศรัยด้วยเป็นอย่างดีเขาเล่าให้ ดร. ดิเรกฟังว่า ภรรยาสาวสวยของเขา

กำลังมืออาการนำวิตกอย่างยิ่ง ขอให้ใครจะช่วยรักษาพยาบาลเมียของเขาให้เต็มมือ ในเวลาเดียวกันนี้เอง บรรดา
สมุนโจรก็ทะยอย ๆ กันไปพักผ่อนตามบ้านพักของตน

อีกสักครู่ สมุนโจรห้าหกคนก็ถือถาดใส่อาหารเดินตามกันมาเป็นแถว ถาดเหล่านี้ถูกวางลงบนแคร่ มี
ไก่อ่าง แกงกระหม่าแพะ มะตะบะและโรติ ข้าว นูหรี ผลไม้ ก้อยหอมและส้มอีกหนึ่งถาด

นิกร คว่าข้าไก่อ่างชิ้นหนึ่งยกขึ้นใส่ปากกัดทันที เจ้าคุณปิจจนี้กฯ กระชิบกระชาบคุณกษของท่าน

"อย่าตะกละตะกลามนักอ้ายกร ขายหน้าองคุณลิมาลเขาบ้าง"

นายจอมทะเล้นหัวเราะ

"ไม่ต้องอายเขาหรือกรับคุณพ่อ องคุณลิมาลเขาเป็นโจรเขาอาจจะกินอยู่มูมมามยิ่งกว่าผมเสียอีก เอาซี
กรับคุณพ่อ ขึ้นร่าไรผมกินหมดนะ"

องคุณลิมาลกล่าวกับทุก ๆ คนอย่างสนิทสนม

"เชิญกระร่าบ อีนี่เชิญกินกันให้เต็มทีนะนายจ่า" แล้วเขาก็มองคุณนิกรอย่างขบขัน "โอ--นายคนนี้ตายอด
ตายอยากมาจากไหนกระร่าบ ถือข้าไก่อ่างทั้งสองมือกลัวคนอื่นจะแย่งกิน"

นิกรยิ้มให้องคุณลิมาล

"ที่ฉันกินอย่างเต็มคราบอย่างนี้ ก็เพราะฉันนับถือบาบูนั่นเอง บาบูเป็นนายโจรที่สวยและสง่างามเกรง
ขามมาก"

องคุณลิมาลลื้มตาโพลง

"จริงนะ....."

"ก็จริงนะซี ฉันไม่ได้แกล้งขอบาบูเลยให้ฉันตายซีเฮ้อ ฉันเคยเห็นนายโจรมากมายต่อมากแล้ว แต่ละคน
ไม่มีสง่าราศีอย่างนี้เลย"

นายโจรหัวเราะชอบใจ เขาตบมือขึ้นครั้งหนึ่งแล้วร้องบอกสมุนของเขาให้ไปยกเหล้าและอาหารมาอีก
เขาลุกจากแคร่เดินอ้อมมานั่งข้างนิกร แล้วกระชิบกระชาบถามเบา ๆ

"จันรูปหล่อแ่นะนะ"

นิกรพยักหน้าพลางตะหาไก่อ่าง

"แน่เหลือเกินบาบู มองดูคล้าย ๆ คล้าก เกบิล"

เจ้าแห้วพูดเสริมขึ้น

"ตอนถ่ายยา"

องคุณลิมาลหันไปทำตาเขียวกับเจ้าแห้ว

"พูดไม่ลีนะ พูดท่ามะไร ปากหมา...คนระย้าน่า เหมือนตอนถ่ายยาท่ามะไร ถ่ายขานัยน์ตาโปหน้าซีด
ซี"

เจ้าแห้วหัวเราะงอหาย พลยกมือเชกกบาลเจ้าแห้วดังโป๊ก แล้วกระชิบดู ๆ

"เสือกกระเซ้าเข้า เด็วมันโมโหขึ้นมามันก็สั่งให้สมุนของมันเอาเกไปตัดหัวเสียหรือกรจะรู้บ้างชีว่า
ที่นี่องคุณลิมาลสามารถที่จะฆ่าใครไ่ได้ง่าย ๆ เพียงแต่ลั่นวาจาออกมาเพียงคำเดียวเท่านั้น"

เจ้าแห้วหน้าจ้อย พอสบตากับองคุณลิมาลเจ้าแห้วก็รีบยกมือไหว้

"ขอโทษทีนะบาบู ฉันพูดเล่นนะ บาบูหน้าเหมือนคล้าก เกบิลจริง ๆ เหมือนคล้าก เกบิลในเรื่อง "โม
แกมโบ" ไม่มีผิด"

องค์ลีมาลย์มั่งเอียงอาย เขาเคียดหูหนังเรื่อง "โมแกมโบ" แล้ว คังนั้นจึงชอบอกชอบใจเมื่อถูกเจ้าแห้วยก
ขอปอป็น

"ไม่ถึงครึ่งชั่วโมงการรับประทานอาหารก็เสร็จเรียบร้อย เสียหვნด้มเหล้าไปมากกว่าเพื่อนจึงรู้สึกมี
เมมา และลั่นไก่หัดสั้นไปกว่าเดิมราวหนึ่งนิ้ว ถึงกับพูดอ้อแอ้หน้าตาแดงกล้า

"อืมแล้วไว้ยพวกเรา ลาเจ้าภาพเขาเสียเถอะ เราจะได้ออกเดินทางกันต่อไป"

องค์ลีมาลท์ทำคอข่น

"ลาทำมะไรยังไม่ได้รักษาเมียจัน"

อาเล็ชโบกมือ

"ไม่จำเป็นนำบานู บานูส่งหล่อนไปโรงพยาบาลก็แล้วกัน พวกเราจะรีบกลับกาตะมานดู"

นายโจรทำตาโตเท่าไข่ห่านจ้องมองดูหน้าอาเล็ชแล้วเค้นหัวเราะ

"ถ้าไม่รักษาเมียจัน อินี่ต้องคอยาคั้งแปดคนนะนายจ่า จันจะเรียกสมุนของจันมาจับพวกท่านไปตัด
คอเดี๋ยวนี้ แล้วตัวหัวแม่ตีนเอามาคล้องจัน"

อาเล็ชขอมข้มแล้วพูดขานคาง

"พูดเล่น.....เป็นบ้าไปได้ อ้าพาพวกเราไปที่บ้านพักของบานูได้แล้ว ดิเรกจะได้รักษาเมียบานู และพวก
เราจะทำหน้าที่เป็นผู้ช่วยแพทย์"

องค์ลีมาลย์มั่งออกมาได้ เขายกมือทั้งสองแตะหน้าผากของเขาแล้วก้มศีรษะเล็กน้อย

"สละมคะร่าบ อินี่จันขอบคุณมั่งมากนะ แล้วจันจะแจกจูงอาจให้ไปเลี้ยงเล่นคนละตัว"

เสียงหัวเราะดังขึ้นอย่างครั้นเครงต่อจากนั้นองค์ลีมาลท์พานักได้เขาบรรดาศักดิ์ทั้งเจ็ดคนกับแม่หม้าย
สาวมณฑลดีลูกขึ้นจากแคร่เดินผ่านบริเวณลานกว้าง ตรงไปยังบ้านพักของเขา ซึ่งเป็นกระท่อมขนาดใหญ่
มั่นคงแข็งแรงกว่ากระท่อมของคนอื่น และอยู่ด้านหลังของเทวรูปพระผู้เป็นเจ้าทั้งสาม

ภายนอกกระท่อมดูรกรุงรัง แต่เมื่อเข้ามาในกระท่อม ทุกคนก็ได้พบความสวยงามอันตระการตาจาก
ม่านแพรสีชมพูซึ่งประดับที่ฝาห้องทั้งสี่ด้าน ห้องนอนขององค์ลีมาลอยู่หลังม่านกั้นเครื่องตกแต่งในกระท่อม
ล้วนแต่สวยงามตามแบบชาวฮินดูที่มีฐานะสูง มีเตียงขนาดใหญ่ตั้งอยู่กลางห้อง ปูลาดด้วยพรมเปอร์เซียอย่างดี
บนเตียงมีหมอนแพรสีต่าง ๆ เตียงนี้จะต้อนรับแขกได้ถึงสิบห้าคน ซึ่งนั่งคุยกันบนเตียงที่หน้าเตียงมีหนังสือ
พร้อมด้วยหัวเลื่อยลายพาดกลอนปูอยู่บนพื้น บรรยากาศในกระท่อมใหญ่อันเป็นที่พักของหัวหน้าโจรหอมตลบ
อบอวลด้วยกลิ่นกำยานและรูปแจกกระคนกับกลิ่นดอกไม้ป่าซึ่งประดับอยู่ในพานบนโต๊ะริมห้อง

ความเงียบเกิดขึ้นชั่วขณะ แล้วทุกคนก็ได้ยินเสียงผู้หญิงคนหนึ่งร้องครางเบา ๆ ดังแว่วออกมาจากหลัง
ม่านกำมะหยี่สีทองผืนใหญ่ องค์ลีมาลหน้าสลดทันที เขาทำท่าปวดร้าวใจเต็มไปด้วยความสงสารเมื่อยรักของเขา
จอมโจรปราดเข้ามาขมมือเกาะแขนนายแพทย์หนุ่ม

"หมอจ่า อินี่เมียจันกำลังครางไค้ยินไหม"

ดร. ดิเรกพยักหน้า

"ไค้ยินแล้ว แต่ว่าบานูอย่าเรียกจันว่าหมอจ่าเลย ฟังแล้วไม่ใคร่สบายใจ แฮะ แฮะ"

องค์ลีมาลขมวดคิ้วข่นขกนิ้วมือข่นนับแล้วพูดพึมพำ

"หมอจ่า.....หมาจ้อ.....หมอจ่า.....โอ--อินี่พูดไม่ตีหมอจ่า พูดทำมะไร" พูดจบก็เชิญให้ทุกคนนั่งลงบน
เตียงใหญ่เตียงนั้น

ดิเรกต้อนรับกระเป๋ยาและเครื่องเวชภัณฑ์มาจากเจ้าแก้ว แล้วกล่าวกับนิกรและเสี่ยหงวนอย่างเป็นทางการว่า

"แกสองคนทำหน้าที่เป็นผู้ช่วยแพทย์หน่อยซินะ"

อาเสี่ยยิ้มเป็น

"ได้ซี ก็นสำเร็จวิชาพยาบาลและผดุงครรภ์มาจากโรงพยาบาลจุฬาลงกรณ์มาแล้ว"

องคุลีมาลร้องบอกให้คนของเขา จัดหาเครื่องคี่มาต้อนรับนักใต้เขาบรรดาศักดิ์ ต่อจากนั้นเขาก็พา ดร. ดิเรกกับอาเสี่ยและนิกรเดินเข้าไปทางหลังม่านสีทอง สามสายต่างแลเห็นหญิงสาวเจ้าของร่างอวบอัดคนหนึ่งกำลังนอนอยู่บนเตียงนอนขนาดใหญ่ ซึ่งมีความกว้างถึงสามเมตรเป็นอย่างน้อย หญิงสาวผู้นี้แต่งกายตามแบบสุภาพสตรีชาวอาระบิกหลาย แต่ไม่ได้คลุมหน้า ถึงแม้ว่าใบหน้าของหล่อนจะซีดเซียว แต่ก็ยังเต็มไปด้วยความงามยากที่จะหาใครเปรียบเทียบ หล่อนสวยกว่ามณฑาดีแม่หม้ายสาวมาก ใบหน้าเกลี้ยงเกลา ผมยาวดกดำราวกับขนกาน้ำ

และบนเตียงนั่นเองสาวใช้ ๒ คนกำลังนั่งเฝ้าพยาบาลหล่อน เมื่อองคุลีมาลพาสามสหายเข้ามาในห้องสาวใช้ก็ลุกขึ้นเดินไปนั่งรวมกันบนพรมปูพื้นที่ผนังห้องด้านขวาของเตียงนอน

องคุลีมาลปราดเข้ามาทูลตั่งบนเตียง เขาจับมือขวาของภาวินีเมียรักของเขาบีบเบา ๆ แล้วได้ถามอาการของหล่อนด้วยภาษาฮินดู ภาวินีร้องไห้ น้ำตาไหลริน ขมวดคิ้วนี้หน้าแสดงความทุกข์ทรมานจากพิษไข้และไม่ยอมปริปากพูดอะไรเลย นิกรกับเสี่ยหงวนจึงตาวะเม็งมองดูเมียสาวของนายโจรอย่างตะลึงลานในความงามของหล่อน

ตักครู่องคุลีมาลก็ลุกขึ้น หันมาพูดกับนายแพทย์หนุ่มเบา ๆ

"อินี่เชิญหมอรักษาเมียฉันได้แล้วนำหมोज้า ... เอ๊ย ไม่ใช่หมोज้า หมอเฉย ๆ กระจับ จั่นลิ้มไป"

ดร. ดิเรกทูลตั่งบนเตียงนอนของคนไข้ เสี่ยหงวนกับนิกรนั่งบนพื้นห้องหน้าเตียงนอนนายแพทย์หนุ่มเปิดกระเป๋ยาและเครื่องเวชภัณฑ์ออก หยิบสายฟังหัวใจและปรอทวัดไข้ออกมา เขาส่งปรอทให้นิกรแล้วพูดเสียงหนัก ๆ

"เอาปรอทวัดไข้ดูซิ"

นิกรวางท่าทางให้สมกับที่เขาเป็นผู้ช่วยแพทย์ เขายกปรอทขึ้นใส่ปากตัวเองแล้วนั่งขัดสมาธิอมยิ้มนั่งเฉย

นายแพทย์หนุ่มกลืนน้ำลายเอี๊ยก พยักเพียดให้เสี่ยหงวนมองดูนิกร อาเสี่ยยกมือเชกบาลนายจอมทะเล้นก่อนข้างแรง แล้วกระซอกปรอทออกมาจากปากนิกรทันที

"เขาให้วัดคนไข้ ไม่ใช่ให้วัดตัวแก"

"ฮ้าว" นิกรอุทาน

อาเสี่ยลุกขึ้นนั่งคุกเข่าเลื่อนตัวมาทางหัวเตียง เขามองดูภรรยาสาวของนายโจรแล้วกล่าวถามหล่อนว่า

"พูดไทยได้ไหมจะน้องสาว"

"ได้นิดหน่อยค่ะ" หล่อนพูดเบา ๆ

กิมหงวนยิ้มออกมาได้

"ค่อยยังชั่วหน่อยที่เธอพูดไทยได้ อ้าปากขึ้นนิดซิจะ"

หล่อนปฏิบัติตามคำสั่งเสี่ยหงวนทันที อาเสี่ยยื่นปรอทใส่เข้าไปในปากหล่อน ดร. ดิเรกทำคอข่นแล้วเอ็ดตะโรลั่น

"เอาทางปลายใส่ปากไว้ นันมันทางตูดปรอท"

กิมหงวนยิ้มแห้ง ๆ รีบดึงปรอทออกจากปากภาวินีทันที จัดแจงกลับปรอทให้ถูกต้องแล้วใส่เข้าไปในปากหล่อน สักครู่เสี่ยหงวนก็ค่อย ๆ ดึงปรอทออกมาขี้นคู่ตัวเลข

"เท่าไรวะ" นายแพทย์หนุ่มถาม

"เสี่ยหงวนอ่านซ้ำ ๆ"

"สองพันห้าร้อยหกสิบห้าเซ็นติเกรด"

ดร. ดิเรกกลืนน้ำลายเอือก ขึ้นมือขวาไปที่กิมหงวน

"ลำบากนักกันวัดเองดีกว่า ถ้าสองพันห้าร้อยหกสิบห้าเซ็นติเกรดละก็ คนไข้ตัวลูกแดงเป็นไฟไปแล้ว แม้แต่เหล็กก็ละลายได้เมื่อถูกความร้อนขนาดนี้ ไป ๆ ถอยออกไปทั้งสองคน นั่งดูเฉย ๆ ก็แล้วกัน

นิกรพูดขึ้นเบา ๆ

"อาการอย่างนี้ไม่ใช่โรคอื่น พรรคึกหรือปีศาจมาเล่นงานแน่ นอนกวางยาสักครั้งก็หาย" แล้วนิกรก็หยุดพูดทันทีเมื่อเห็นดิเรกทำตาเขียวกับเขา

เมื่อเสี่ยหงวนกับนิกรเลี้ยวออกจากเตียง นายแพทย์หนุ่มก็หยิบกระเป๋าเครื่องยาเลื่อนตัวเข้ามานั่งข้างคนไข้ องคุลีมาลมีท่าทางกระสับกระส่ายเร่าร้อนใจจนสังเกตเห็นถนัด เขาทรุดตัวนั่งขัดสมาธิรวมกลุ่มกับเสี่ยหงวนและนิกรจ้องตามองดูนายแพทย์หนุ่ม ซึ่งกำลังวัดปรอทและตรวจดูชีพจรเมียรักของเขา สายตาของนายแพทย์หนุ่มมองดูเข็มวินาทีที่หน้าฬิกาข้อมือ

สักครู่เขาก็ดึงปรอทออก คนไข้มีความร้อนสูงมากเข้าจิตอันตราย ชีพจรเต้นเร็วกว่าธรรมดาต่อจากนั้น ดร. ดิเรกก็ตรวจหัวใจหล่อนด้วยเครื่องฟังหัวใจ เขาขอร้องให้คนไข้แลบลิ้น เขาตรวจหล่อนอย่างละเอียดและแคล้วคล่องตามวิธีการแพทย์ที่เขามีความรู้ความชำนาญอย่างยอดเยี่ยม

เมื่อตรวจเสร็จนายแพทย์หนุ่มก็ยิ้มให้องคุลีมาล

"เห--อีนีเมียจันเป็นอะไรคุณหมอ"

ดิเรกว่า "เป็นไข้จับสั่นอย่างแรง อ้า--ไข้จับสั่นก็คือมาเลเรียนั่นเอง บานูพอจะเข้าใจไม่ใช่หรือว่าไข้จับสั่นเกิดขึ้นจากอะไร"

นายโจรยิ้มแห้ง ๆ

"อีนีรูน่า อาหารไม่ย่อยก็เป็นที่ไข้จับสั่น"

นายแพทย์หนุ่มอ้าปากหาว

"นั่นโรคถ้าใส่หรือกระเพาะอาหาร ไข้จับสั่นเกิดขึ้นเพราะถูกยุงกัด ยุงก้นปล่องตามป่าดงพงไพรเช่นนี้มีเชื้อมาเลเรีย บานูรู้จักยุงก้นปล่องไหมล่ะ"

"โอ--รู้จักคะรึบ ยุงก้นปล่องสวยมาก เวลาเข็นชอบรำแพนนายจ๋า ร้องกะดั่งโธง ๆ ไซ้ไม่ไซ้"

"บู๊โธ" ดิเรกราง "นันมันนกยุงไว้ ยุงตัวเล็ก ๆ ที่มันกัดกินเลือดเรานะไม่รู้จักหรือ"

"อ้อ รู้จักนะ กัดเจ็บ...คันด้วย... ร้องวี้ ๆ รำคาญมกม๊าก แถวนี๋ยุงชุมหมอจ๋า"

"หมอจ๋าอีกแล้ว" ดิเรกดู "เมียรักของบานูเป็นไข้เพราะได้รับโรคมาเลเรียจากยุงก้นปล่อง ขณะนี้มาเลเรียขึ้นสมองบ้างแล้ว แต่ว่า...ฉันรับรองว่าเมียรักของบานูจะไม่เป็นอันตราย ฉันฉินฉินให้เข็มเด็วเท่านั้นอย่างซ้ำครั้งชั่วโหมง ลูกขึ้นเต็นร็อกแอนดร์อลได้"

องคุลีมาลปีติยินดีเหลือที่จะกล่าว

"ถ้าเป็นความจริง อีนีจันให้เงินหกพันรูปคะรึบ"

นายแพทย์หนุ่มโบกมือ

"ไม่ต้องบานู ฉันจะรักษาให้ฟรี ขอน้ำร้อนใส่จานมาให้ฉันต้มเข็มฉีดยาพิเศษสำหรับรักษาไข้จับสั่น โดยเฉพาะ รับรองว่าฉีดยาเข็มเดียวหายเด็ดขาด ยาฉีดยาของฉันชื่อ "มาเลเรียกูดบาย" ฉีดยาเข้าไปแล้วเชื้อมาเลเรียซักริ้น ชักงอตายหมด เข้าใจไหมบานู"

"เข้าใจนะ แต่ไม่รู้เรื่อง" พูดยบเขาก็หันไปมองดูสาวใช้ของเขาแล้วส่งภาษาแจกให้สาวใช้คนหนึ่งรีบ ไปนำน้ำร้อนใส่ภาชนะมาให้ ดร. ดิเรกตามความประสงค์

นิกรนั่งสัปหงกหลับไปแล้ว ส่วนเสี่ยหงวนกำลังใช้ก้านไม้ขีดไขหูพลางสอดปากทำปากเบื้อยปากบูด อย่างสบายใจ บางทีก็ถึงกับลุกขึ้นขยไชยงหยกเมื่อถึงจุดอร่อย นายแพทย์หนุ่มเก็บเครื่องฟังหัวใจและปรอทวัดไข้ ไว้ในกระเป๋าร่วมขาของเขาตามเดิม แล้วหยิบกล่องนิกรเกิดที่บรรจุเข็มและหลอดฉีดยาขนาดกลางออกมาพร้อม ด้วยยาฉีดยาหนึ่งหลอดซึ่งเป็นยาที่ ดร. ดิเรกประดิษฐ์ขึ้นเอง แก้วโรคมามาเลเรียได้อย่างเด็ดขาด ตามที่ได้ทดลองรักษา คนไข้มาแล้วหลายต่อหลายราย

ในสองสามนาที่นั่นเองสาวใช้หน้าตาหมดจคนนั้นก็นำชามอ่างเล็ก ๆ บรรจุน้ำร้อนที่กำลังเดือดผ่าน เคนเข้ามาในห้อง หล่อนวางชามอ่างลงบน โต๊ะสี่เหลี่ยมข้างเตียงนอน แล้วถอยหลังออกไปนั่งสงบเสงี่ยมอยู่ริม ห้อง

ดร. ดิเรก จัดแจงต้มหลอดและเข็มฉีดยาเพื่อฆ่าเชื้อโรค ต่อจากนั้นเขาก็บรรจุยาเข้าหลอดเสร็จแล้วเขาก็ กล่าวกับคนไข้เบา ๆ

"นอนคว่ำเถอะน้องสาว"

"เฮ้" องคุลิมาลร้องเสียงหลง "บอกให้เมียจันนอนคว่ำทำไมะไร"

นายแพทย์หนุ่มขี้ปาก

"ก็จะฉีดยาให้เธอนะซี ต้องฉีดยาเข้าตะโพกรู้ไหม"

นายโจรถอนหายใจโล่งอก

"อีนี่จันฉีดยาให้หล่อนเองได้ไหมคะรึบ จันไม่อยากให้หมอเห็นตะโพกเมียจันน้า"

ดร. ดิเรกทั้งฉิวและทั้งขัน

"บานู ฉันเป็นหมอ ฉันย่อมมีจรรยาแพทย์ ฉันเคยเห็นตบไตใส่ฟุงคนไข้สาว ๆ มามากต่อมาก ฉันไม่มี จิตใจอกุศลหรือกานู นอกจากจะช่วยคนไข้ให้พ้นอันตรายหายป่วยจากโรคร้ายเท่านั้น"

"โอ--พุดยังงั้น่าฟัง อีนี่เชิญคุณหมอดูตะโพกเมียจันได้ แต่อย่าไปเล่าให้ใครฟัง แล้วก็จันต้องขอเชิญทุก คนที่อยู่ในห้องนี้ออกไปข้างนอก"

"แฮม" เสี่ยหงวนคราง "ขอให้ฉันได้มีเกียรติเห็นตะโพกอันโอโงงของเมียบานูสักคนไม่ได้หรือ"

"ไม่ได้" องคุลิมาลตวาดคลัน "เชิญออกไปก่อนคะรึบ ทุกคนเชิญออกไป"

ดร. ดิเรก พุดเสริมขึ้นด้วยเสียงหัวเราะ

"บานูก็ต้องออกไปคอยข้างนอกเหมือนกัน"

องคุลิมาลนัยน์ตาเหลือก

"อีนี่จันเป็นคัวจันอยู่ได้นะ"

ดิเรกหัวเราะหึ ๆ โบกมือไล่เสี่ยหงวนออกไปจากห้อง กิมหงวนยกมือดีดหูข้างขวาของนิกรดังเพียะ นายจอมทะเล้นสะดุ้งเฮือกตกใจตื่นลืมตาโพลง

"ถึงไหนแล้ววะฮ้ายเสี่ย" นิกรถามอย่างงัวเงีย

อาเลี่ยอดหัวเราะไม่ได้

"ออกไปข้างนอกไว้อย่า ดิเรกมันจะฉีดยาเข้าตะโพกเมียบานู"

นิกรทำตาปริบ ๆ

"ไม่เป็นไรน่ามันไม่ถือหรอก"

องคุลีมาลเอ็ดตะโรลั่น

"นายไม่ถือจันถือนะนายจ๋า"

นิกรค้อนบานูแล้วชวนเลี่ยหวนลุกขึ้นพากันเดินออกไปจากห้อง ต่อจากนั้นนายแพทย์หนุ่มก็จัดแจงฉีดยาเข้าตะโพกคนไข้สาวของเขา องคุลีมาลยืนกุมเชิงตลอดเวลา เมื่อดิเรกดึงเข็มฉีดยาออกมาจากเนื้อตะโพกอันขาวผ่อง องคุลีมาลก็รีบก้มตัวลงดึงขอบกางเกงของภาวินีขึ้นมาปิดตะโพกของหล่อนทันที แล้วถอนหายใจโล่งอก

"อีนี้ถ้าไม่จำเป็นจันไม่ยอมให้หมอดูตะโพกเมียจันเป็นอันขาด" องคุลีมาลกล่าวอย่างหวง ๆ

คนไข้พูดเสริมขึ้นทันที

"พี่จะบ้าแล้ว องคุลีมาล ท่านผู้นี้เป็นหมอ ท่านจะดูอะไร ๆ ในตัวฉันก็ได้ถ้าเกี่ยวกับการรักษาพยาบาล"

ดร. ดิเรกหัวเราะชอบใจ

"เมียของบานูเข้าใจในเรื่องการปฏิบัติหน้าที่ของหมอเป็นอย่างดี"

"โอ--จริงกระไรบ อีนีพ่อตาจันเป็นหมอนะนายจ๋า เขาเป็นหมอที่มีชื่อเสียงอยู่ในเมือง จันพาพวกไปปล้นเขา จันยิงเขาตายกระไรบ แล้วฉุดภาวินีมาเป็นเมียจัน"

นายแพทย์หนุ่มนั่งฟังอย่างสนใจ

"แล้วภาวินีรักบานูหรือเปล่า"

"รักไม่รักไม่เป็นไรกระไรบ อีนีเป็นเมียจันก็แล้วกัน อยู่กัน ไปก็รักจันเอง"

อำนาจวิเศษของ ดร. ดิเรกทำให้คนไข้กระปรี้กระเปร่าขึ้นทีละน้อย นายแพทย์หนุ่มบอกองคุลีมาลให้สั่งสาวใช้ให้นำน้ำเย็นกับผ้าขนหนูผืนเล็ก ๆ มาให้เขา นายโจรปฏิบัติตามคำสั่ง ดร. ดิเรก ทันที สักครู่หนึ่งสาวใช้ก็นำชามอ่างพลาสติกขนาดกลางยกเข้ามาในห้องพร้อมด้วยผ้าขนหนูขนาดเล็กใหม่เอี่ยมอีกผืนหนึ่ง

ดร. ดิเรกใช้ผ้าชุบน้ำเย็นเช็ดหน้าและเช็ดตัวคนไข้ เพื่อให้ความร้อนในตัวลดลง เขาอธิบายให้องคุลีมาลฟังว่า ถ้าคนไข้มีความร้อนสูงมากอาจจะชั๊กได้ และนับว่าเป็นโชคดียิ่งที่คนไข้ได้รับการรักษาจากเขา ดร. ดิเรกรับรองว่า คนไข้จะหายจากไข้มาเลเรียภายในครึ่งชั่วโมงนี้ และมีความแข็งแรงขึ้นตามลำดับด้วยยามาเลเรียที่เขาประดิษฐ์คิดขึ้น

ในสิบนาทีนั้นเองภาวินีแม่สาวงามนัยน์ตาหวานซึ่งก็ลุกขึ้นนั่งคุยจ้อ หล่อนพูดภาษาไทยได้ดีกว่าองคุลีมาลมาก จอมโจรตื่นเต้นดีใจเหลือที่จะกล่าว เท้าที่ ดร. ดิเรกได้ช่วยเมียรักของเขาให้พ้นอันตราย

องคุลีมาลพาตัวเดินออกไปจากห้องนอนของเขาแล้วก็เชิญนักไต่เขาบรรดาศักดิ์กับมณฑลาวดีเข้ามาในห้อง องคุลีมาลได้แนะนำเมียรักของเขาให้รู้จักกับทุก ๆ คน ซึ่งภาวินีก็ได้ปฏิสันถารด้วยอย่างสุภาพนอบน้อม "ดิฉันรู้สึกว่สบายขึ้นตามลำดับค่ะ ถ้าไม่ได้รับความกรุณาจากคุณหมอ ดิฉันอาจจะต้องตายในวันนี้พรุ่งนี้ก็ได้" หล่อนพูดเสียงเพราะน่าฟัง "ประธานโทษ ทำไมพวกท่านจึงรู้จักกับสามีดิฉันล่ะคะ"

พลีย้มาให้หล่อนและกล่าวว่า

"ไม่ได้รู้จักกันหรือคนองสาว พวกเรากำลังจะเดินทางกลับบ้านหลังจากเราได้ขึ้นยอดเอเวอร์เรสต์ได้สำเร็จผ่านทางนี้ สามีของเธอกับพรรคพวกได้ปล้นเราและจับพวกเราที่นี่เพื่อจะฆ่าเสีย เพราะเราไม่มีเงินจ่ายค่าผ่านทางให้เขา แต่พวกเราซึ่งโชคคืออยู่ เมื่อองคุลิมาลรู้ว่าศิโรเพื่อนของเราเป็นหมอ เขาก็ปล่อยพวกเราให้ได้รับอิสรภาพและพาดีเรามารักษาเธอ"

องคุลิมาลทำหน้าตาเดียวกับพล

"ฟ็องท่ามะไร้ เมียจันคู้ไหม"

ภาวินียกมือชี้หน้าจอมโจรแล้วส่งเสียงเอ็ดตะโร

"พี่มันคนระยำหากินในทางปล้นเขากิน ขอร้องให้เลิกเป็นโจรตั้งหลายครั้งก็ไม่เชื่อ อีกหน่อยเถอะพวกทหารเขาก็แหกกันมายิงพี่และพวกพี่ตายหมด คนเราเกิดมาเป็นมนุษย์ก็ควรประกอบอาชีพในทางสุจริต ฤๅ--อยากเป็นองคุลิมาลจอมโจรสมัยพระพุทธเจ้า อยากจะอวดว่าข่าแก่ง อุตสาห์ปั้นดินเป็นรูปหัวแม่เท้าแล้วเอามาคล้องคอเล่นเอาหัวกระโหลกถึงมาแขวนคอ เทียวหลอกใครต่อใครว่าเป็นหัวกระโหลกมนุษย์ ยังจะมองหน้าอีกหรือ ประเดี้ยวแม่ตบลูกนัยน์ตาพลัด"

บานูหน้าจ้อขีบริบก็มหน้ามองดูพื้นทันที อาเสียวหัวเราะงอหาย กล่าวกับองคุลิมาลว่า

"ฉันน่าจะมองดูแล็บเดียวก็รู้ว่าอ้ายที่บานูแขวนคอนะ ไม่ใช่หัวแม่ตีนคน อะ อะ ในที่สุดเมียบานูก็เปิดเผยความจริงให้พวกเรารู้ งามจริง ๆ เอะบานูกลัวเมียเหมือนกันหรือ"

องคุลิมาลมองดูกิมหงวนด้วยแวตาดมิงทิ้งราวกับจะกินเลือดกินเนื้อ แล้วพูดเร็วรื้อด้วยเสียงอันดัง

"ทำไมจะไม่กลัว อีนีคนไม่กลัวเมียมีที่ไหนกัน เมียไม่กลัวจะไปกลัวใคร นายกลัวเมียหรือเปล่า"

อาเสียวยิ้มแห้ง ๆ

"พูดกันอย่างเปิดอกนะบัง อะะ อะะ ฉันเองคิดว่าจะไม่กลัว แต่แล้วฉันก็อดกลัวไม่ได้"

"อือ--ถูก ยุงร้ายกว่าเสือคะร้าย แต่เมียร้ายกว่ายุง คนแจกต้องกลัวเมียทุกคน"

เสียวหงวนหัวเราะชอบใจ

"อย่าว่าแต่คนแจกเลย คนไทยก็กลัวเมียเหมือนกัน"

เสียวหงวน ดั่งขึ้นอย่างครั้นเครง ต่อจากนั้นภาวินีแม่เสื่อสาวผู้เป็นดวงใจของขุนโจรก็ได้ปฏิสันถาร ทักทายกับนักไต่เขาบรราดาศักดิ์โดยทั่วหน้า หล่อนขอร้องให้ทุกคนพักอยู่ที่ช่องโงะของหล่อนหนึ่งคืน หล่อนรับรองว่าฟุ้งนี้หล่อนจะให้สามีและบริวารของเขาไปส่งนักไต่เขาบรราดาศักดิ์ ภาวินีเป็นหญิงสาวที่สุภาพ อ่อนหวานน่ารักมาก ทุกคนรู้สึกว่านายองคุลิมาลโจรหัวแม่เท้ามีความรักและหลงหล่อนเพียงชีวิต

เมื่อความเป็นมิตรเกิดขึ้นท่านมหาราชานุกษานก็ทรงแถลงความจริงให้นายโจรทราบ

"องคุลิมาล ฉันเสียวใจที่ฉันได้กล่าวเท็จกับแก"

"เสียวใจเรื่องอะไร นายจ๋า" นายโจรเสียวอ่อนเสียวหวาน

"ฉันไม่ใช่คนไทยหรือ ความจริงฉันเป็นชาวฮินดูคนหนึ่งซึ่งเป็นพี่น้องร่วมชาติของแก ชื่อของฉันแกคงได้อินบ้อย ๆ อย่าแปลกใจนะถ้าฉันจะบอกแกว่าฉันคือมหาราชานุกษาน แห่งนครปีตนาของประเทศอินเดีย และเป็นน้องชายของท่านมหาราชวิชัยอวตาลแห่งกาตะมานคูประเทศเนปาลนี้"

องคุลิมาลขึ้นตะลึง จ้องตาเขม็งมองดูพระพักตร์องค์ชานุกษานด้วยความตื่นเต็นแปลกใจ

"ชานุกษาน" เขาเรื่องตะโกนสุดเสียง "พระองค์คือมหาราชานุกษาน.....โอ.....พระศิวะช่วย อีนีจันเพิ่งรู้่นายจ๋า" แล้วเขาก็ยกมือทั้งสองขึ้นแตะหน้าผากกลางก้มศีรษะถวายคำนับพระองค์อย่างนอบน้อม

ท่านมหาราชานุกษานพระหัตถ์ให้นายโจร

"บัดนี้เราเป็นมิตรกันแล้ว ที่ไม่กลัวยกแค้นแต่แรกก็เพราะฉันกลัวแก่นั่นเอง"

องคุลีมาลภาคภูมิใจอย่างยิ่งที่เขาได้สัมผัสพระหัตถ์เจ้านายเป็นครั้งแรกในชีวิตของเขา

"อันนี้ฉันยินดีจริง ๆ อ้า—สหายของท่านก็คงจะเป็นมหाराชาเช่นเดียวกันใช่ไหมใช่ ทำทางสง่าฝั่งผายดี
มาก ออกผาย ไหล่ผึ่ง หน้าตึง แต่หลังโกงนิดหน่อยคะรึ๊ว"

เจ้าคุณปัจจนิกฯ ยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ วางท่าให้สง่าผ่าเผย นิกกรอว่ากับองคุลีมาลทันที

"ท่านผู้นี้เป็นพ่อตาของฉันเองบานู ท่านเป็นข่านเหมือนกันแต่ไม่ใช่ข่านูกข่าน ท่านคือเจงกิสข่านจอม
ทัพผู้ยิ่งใหญ่ ออกศึกจนกระทั่งหัวโกกรัน เพราะถูกลูกเกาทัณฑ์ของข้าศึก"

ท่านเจ้าคุณแยกเขี้ยว

"ใครบอกมึงล่ะ"

นิกกรอหัวเราะแล้วกล่าวกับองคุลีมาลต่อไป

"ท่านไม่ได้เป็นข่านเงินอะไรหรอก ท่านเป็นคนไทยและเป็นขุนนางเก่ามีบรรดาศักดิ์เป็นพระยา"

องคุลีมาลขมวดคิ้วเข้าหากัน

"ท่านสุบยา....."

เจ้าคุณปัจจนิกฯ สะอื้นสุดตัวแล้วเอ็ดตะโรลั่น

"ตัวอ้วนยังกะหมุดกน้ำตายยังสู้สูบยามี่ที่ไหนกันวะบานู ฉันเป็นพระยาโวย พระยาถือบรรดาศักดิ์ขุน
นางผู้ใหญ่ในเมืองไทย"

บานูองคุลีมาลหัวเราะหึ ๆ

"ขุนนางผู้ใหญ่ทำมะไรหัวล้านนะนาย"

เจ้าคุณกลืนน้ำลายเอี๊ยก

"คนที่ใช้ความคิดมากผมมันก็ร่วงนะซี ผู้ที่เป็นคุณพระหรือเจ้าคุณมักจะหัวล้านทั้งนั้นรู้ไหม"

"โอ--คนแขกหัวล้านไม่มีนะนายจ๋า ฮะ ฮะ เหม็นตุ ๆ เสียด้วย"

คณะพรรคสี่สหายต่างหัวเราะงอหายไปตามกัน ภาวีนียกมือชี้หน้าสามีมของหล่อนแล้วดูเขาด้วยเสียง
แจ้ว ๆ

"พูดบ้า ๆ ไม่เข้าเรื่อง รู้ไหมว่าท่านเป็นผู้ใหญ่คราวพ่อของพี่ คนไทยที่หัวล้านเขาถือไม่ชอบให้ใครพูด
ถึงหัวเขาเข้าใจไหม หัวล้านอย่างท่านเจ้าคุณยอมแสดงว่าท่านเป็นคนมีบุญวาสนา"

อาเสี่ยพูดเสริมขึ้นทันที

"จริง คุณภาวีนีพูดถูกทีเดียวครับ ลงล้านอย่างนี้อย่างขี้หมูขี้หมาก็ต้องเป็นคุณพระ"

เจ้าคุณปัจจนิกฯ กล่าวขึ้นอย่างไม่พอใจ

"ฉันคิดว่าเราคุยกันเรื่องอื่นจะดีกว่าแม่หนู"

ภาวีนียิ้มอ่อนหวาน และกระพุ่มมือไหว้เจ้าคุณปัจจนิกฯ

"หนูขอประทานโทษนะคะคุณลุง หนูไม่มีเจตนาที่จะพูดล่วงเกินคุณลุงหรอกค่ะ คุณลุงขา คุณลุงกับ
คณะของคุณลุงต้องพักอยู่กับเราในคืนวันนี้ละคะ หนูจะจัดงานเลี้ยงต้อนรับให้สมเกียรติ"

นิกกรอรับคำทันที

"ตกลงครับคุณภาวีนี ตกลงแน่นอน ถ้ามีอาหารการกินอุดมสมบูรณ์ผมอาจจะตกลงใจสมัครเป็นสมุน
โจรของคุณสักคนหนึ่งก็ได้"

องคุลีมาลพูดขึ้นด้วยเสียงอันดัง

"ไม่ได้ นายจ๋า นี่พวกคุณหน้าตาหล่อ ๆ ทั้งนั้นอยู่ใกล้ ๆ เมียฉันไม่ได้"

เจ้าแห้วกระซิบถามองคูลีมาลเบา ๆ

"หวงเมียด้วยหรือ บานู"

"อือหวงซี เมียสวย ๆ อย่างนี้ตายแล้วเกิดอีกหาไม่ได้คะริบ"

องค์ชานุกข่านเสด็จเข้ามาหยุดยืนเผชิญหน้าขุนโจรในระยาะใกล้ซิดและทอดพระเนตรองคูลีมาลด้วยความกรรณา

"อ้ายน้องชายฉัน ใครจะแนะนำแก่ให้เลิกอาชีพเป็นโจรเสียเถิด"

องคูลีมาลสั่นศีรษะช้า ๆ

"นี่ฉันไม่เคยเรียนหนังสือคะริบ หนังสือแขกตัวมันยุ่งเหมือนไส้เดือนกักกันฉันเรียนไม่รู้เรื่อง เลิกเป็นโจรฉันจะไปทำอะไรกินนายจ๋า ปล้นเขากินอย่างนี้สบายดีแล้ว"

ท่านมหาราชาทรงพระสรวล

"แต่วันหนึ่งแกจะถูกทหารหรือตำรวจยิงตายหรือถูกจับไปใส่คุก ถ้าแกกับบริวารของแกเลิกเป็นโจรฉันก็ยินดีจะให้ความช่วยเหลือหาที่อยู่หางานให้ทำ และจะให้ทุนประกอบอาชีพ"

"โอ--ขอบคุณมั่งมีกษัตริย์ นายจ๋า นี่ขอเวลาให้ฉันคิดก่อน อีกห้าหกปีฉันจะให้คำตอบนะ"

เสียงหัวเราะดังขึ้นพร้อม ๆ กัน อากาญรพวยของภาวินิหายไปแล้วอย่างน่าประหลาดหล่นสดชื่นแข็งแรงขึ้นตามลำดับ แม่สาวงามเมียรักขององคูลีมาลได้ลุกขึ้นประนมมือไหว้คณะพรรคสี่สหายแล้วกล่าวว่า

"เชิญออกไปนั่งคุยกันข้างนอกเถาะคะ ดิฉันจะจัดเหล้าและอาหารมาเลี้ยงต้อนรับพวกท่านให้เต็มที่"

พลว่า "เราต้อนรับท่านกันมาเรียบร้อยแล้วครับ"

"ฮึ้ย" นิกรร้องราวกับม้า "กินแล้วก็กินอีกได้นี่หว่า เป็นบ้าไปได้ไม่ควรพูดก็พูด"

ภาวินิรู้สึกครึกครื้นใจไม่น้อย เมื่อได้สังสรรค์กับคณะหนุ่มไทย หล่นกับองคูลีมาลพาทุกคนออกไปจากห้องนอนของหล่น สาวน้อยสำนึกในบุญคุณของ ดร. ดิเรกอย่างยิ่ง เท่าที่เขาได้ช่วยชีวิตของหล่นไว้หรืออดพ้นอันตรายจากมาเลเรีย

คณะนักใต้เขาบรรดาศักดิ์กับมณฑลชาวดิพร้อมด้วยนายโจร และนางโจร ต่างทุดตัวลงนั่งล้อมวงบนเตียงใหญ่ ภาวินินั่งใกล้มณฑลชาวดิ องคูลีมาลตบมือขึ้นดัง ๆ สามครั้ง สมุนโจรร่างกำยำคนหนึ่งรีบเข้ามาทุดตัวนั่งรอรับคำสั่งเขา

"เฮ้--ไปเอาหมากมาต้อนรับพรรคพวกของข้า ข้าจะให้ทุกคนกินหมากแขกดูบ้าง"

ดร. ดิเรกเขียนวบบไปหมดทั้งตัว

"ลำบากนักก็อย่าให้พวกเรากินหมากแขกเลยบานู เพียงหมากไทยก็ล่อน้ำพริกไม่ได้ไปหลายวัน"

องคูลีมาลหัวเราะ หันไปพูดกับคนของเขา

"หมากไม่ต้องเอามา เอาเหล้าและอาหารมาเร็ว ๆ"

สมุนโจรรับคำสั่ง รีบลุกขึ้นเดินออกไปจากกระท่อม ต่อจากนั้นองคูลีมาลกับภาวินิก็สนทนากับคณะพรรคสี่สหายอย่างสนิทสนม มณฑลชาวดิได้สารภาพความจริงให้ภาวินิทราบว่าการหล่นไม่ได้เป็นภรรยาของนิกร หล่นเป็นชาวอินดูคนหนึ่ง และเป็นแม่หม้ายนักใต้เขาคณะนี้ได้ช่วยพาหล่นหนีมาจากหมู่บ้านลัททมิ ช่วยให้หล่นรอดร้อนตายจากถูกเผาทั้งเป็น สองสาวได้คุยกันอย่างสนิทสนม หลังจากนั้นเพียงครู่เดียวเหล้าและอาหารกับผลไม้ก็ถูกยกทยอยมา รวมทั้งมอระกู่ องคูลีมาลเชิญให้ทุกคนสูบมอระกู่ก่อนอื่น ซึ่งเจ้าแห้วก็รีบรับคำเชิญทันทีทันควัน

ก่อนที่นิกรจะเริ่มรับประทานอาหาร เสี้ยหვნวนได้กระซิบกับนิกรว่า
"ออกไปข้างนอกเดี๋ยวจะอ้ายกร กันมีเรื่องจะพูดอะไรกับแกสักหน่อย"

นิกรซ้กฉิว

"กินแล้วค่อยพูดไม่ดีหรือ"

อาเสี้ยห้วเราะหึ ๆ

"อย่างตะกละตะกลามักเลววะ ขอเวลาสองสามนาทีเท่านั้น อาหารเขายังยกมาไม่หมดหรอก"

สองสหายต่างลุกขึ้นจากเตียงใหญ่แล้วพากันเดินออกไปหน้าบ้านพักของนายโจร เสี้ยหვნวนยิ้มให้นิกร แล้วกล่าววว่า

"บัดนี้สันติภาพได้กลับคืนมาแล้ว ขอแหวนเพชรกันเถอะ"

นิกรแกล้งทำหน้าฉงน

"แหวนตะหวัคตะบวยอะไร"

อาเสี้ยห้วมุดมุดปากข้างซ้ายทำตาเหล่ไปเหล่มา

"ถ้าจะโก่งกันอย่างฉือ ๆ อย่างนี้ก็หมายความว่าไม่แกกักันนี้แหละที่จะต้องเป็นศพไปข้างหนึ่ง อย่าล้อเล่นโว้ย แหวนวงนี้ราคาเกือบหกหมื่น เมียเขาให้ใส่ติดนิ้วมาเพื่อดูต่างหน้าเขาทั้ง ๆ ที่เพชรกับหน้าของนวลล่อไม่เหมือนกันสักนิดเอาคืนมาเสียดี ๆ"

นายจอมทะเล้นห้วเราะหน้าเป็นตามเคย

"คืนยังเงเล่า กันกลืนเข้าไปในท้องแล้ว พอขดใส่ปากก็กลืนเอ็อกเลย อยากได้ก็รอเวลากันถ่ายถากอาหารซี"

"ว้า เมื่อไรแจะถ่ายละ"

"มันยังไม่ปวดนี้หว่า เอาเถอะ ถ่ากักันปวดท้องอีกันจะบอกแ แกตามไปคู้ยเข็ยเอาก็แล้วกัน รับรองว่าไม่มีการสึกหรอนอกจากจะมีกลิ่นติดแหวนนิดหน่อย อย่างลว่ากันจะอมแหวนของแกลเลวะ เข้าไปกินข้าวกันเถอะ บางทีกินอ้มแล้วกันอาจจะปวดท้องอีกี้ได้"

อาเสี้ยห้วยกหน้ารับทราบ แล้วพานิกรกลับเข้าไปในห้อง สองสหายเดินมานั่งร่วมวงกับพรรคพวก การดื่มเหล้าและรับประทานอาหารได้เป็นไปด้วยไมตรีจิตมิตรภาพ

คณะนักใต้เขาบรราดาศักคี่พักอยู่ที่ช่องโจรขององคูลีมาลได้คืนเด็ยทุกคนก็ลาถลับ แม่เสื่อภาวินีสั่งให้ตัวร็กของหล่อนกับสมุนโจรสืบคนพานักใต้เขาไปส่งยังนครกาตะมานดู เมืองหลวงของประเทศเนปาล

โดยพาหนะม้า คณะพรรคสี่สหายกับท่านผู้ใหญ่ทั้งสอง พร้อมด้วยมณฑาวดีและเจ้าแห้ว ได้เดินทางมาถึงขานเมืองกาตะมันดูในเวลา ๑๕.๐๐ น. วันเด็ยกันนั้นเองพอเข้าเขตเทศบาล องคูลีมาลกับสมุนของเขาก็ลาถลับ ทั้งสองฝ่ายจากกันด้วยความรักและอาลัยต่อกัน ทุกคนได้คืนม้าให้องคูลีมาลเอาไปใช้ ต่อจากนั้นท่านมหาราชาขานูกข่านก็จ้างรถยนต์บรทุกที่หมู่บ้านเล็ก ๆ แห่งหนึ่งให้พาพระองค์กับคณะพรรคสี่สหายเดินทางเข้าไปในเมือง

นักใต้เขาบรราดาศักคี่มาถึงวังของมหาราชาวิชัยอวตาลเวลา ๑๖.๐๐ น. เศษ ทุกคนตื่นตื่นดีใจไปตามกันที่รอดตายกลับมาได้ ท่านมหาราชาวิชัยอวตาลกำลังทรงเห็นนิสกับพวกทหารรักษาพระองค์อยู่ทางหลังพระตำหนัก เมื่อทรงทราบจากมหาดเล็กคนสนิทว่า องคี่ขานูกข่านกับเพื่อนคนไทยนักใต้เขากลับมาแล้ว พระองค์ก็รีบเสด็จมาต้อนรับพระอนุชากับคณะหนุ่มไทย

สองพี่น้องต่างโผเข้ากอดกันและจุมพิตพระปรางกันคนละหึ

"ที่เป็นห่วงเธอกับเพื่อน ๆ ของเธอมาก นึกว่าคงไปตายบนเขาหิมาลัย ที่เกือบจะส่งคนขึ้นไปตามแล้ว แต่เขาคิดค่าป่วยการถึงวันละสามรูปี พี่เลยไม่ตกลง" ราชสั่งด้วยพระนิสัยอุจจาระเหนียว "พวกเธอขึ้นไปถึงยอดเขาเอเวอร์เรสต์สำเร็จไหม"

องค์ชานุกข่ายแย้มพระสรวล

"สำเร็จพะยะค่ะ แต่เราก็หวุดหวิดจะเอาชีวิตไปทิ้งบนเขาเหมือนกัน การมีคนนำทางของเราตกเขาตายแล้ว"

ท่านมหาราชาวดาลลิ้มพระเนตรโพล่ง

"การมีคนนำทาง โธ--น่าสงสารมาก แล้วสาวสวยผู้นี้ใครกัน เธอได้มาจากไหน"

ชานุกข่านหันพระพักตร์มาทางมณฑาวัตติ

"หม่อมฉันได้มาจากหมู่บ้านลัทธิมิชของพวกชาวไร่พะยะค่ะ สามีมของหล่อนตาย หล่อนจะต้องเข้าพิธีเผาตัวเองตามประเพณีเก่าแก่ พวกเราช่วยพาหล่อนหนีมาได้"

ท่านมหาราชาวชิชชอวดาลทอดพระเนตรสาวน้อยด้วยทรงเสนาหาแล้วกระซิบกระซาบกับพระอนุชา

"ขายให้พี่ได้ไหมชานุกข่าน พี่ขอซื้อสิบริปู"

ชานุกข่านทรงพระสรวลก้าก

"ไม่ขายพะยะค่ะ หม่อมฉันจะพามณฑาวัตติไปไว้ที่ฮาร์เริ่มของหม่อมฉัน และหล่อนพร้อมแล้วที่จะเป็นของหม่อมฉันตามที่เราได้ตกลงกันไว้"

ท่านมหาราชาวชิชชอวดาลเม้มพระโอษฐ์แน่น

"เราพี่น้องกันนะเธอ พี่ชอบเด็กคนนี่จริง ๆ เป็นหม้ายยังงี้ดึก ก็เปรียบเหมือนกระดังที่ลนไฟแล้ว ก็หอมขึ้นอีก เอ้า--พี่ให้สิบริปูเอ้า"

ชานุกข่านสั่งพระเสียร

"หมั้นสิบริปูหม่อมฉันก็ขายให้ไม่ได้"

"ดีละน่า เธอไม่ฟังพี่บ้างก็แล้วกัน"

เสียรหงวนเอื้อมือเขียนพระกรชานุกข่านแล้วทูลว่า

"ฝ่าบาทกับพระเชษฐาธิราชเจ้าภาษาแขกกันเล็งไปหมด พวกกระหม่อมยื่นเปรี้ยวปากไปตามกัน แะะ แะะ กระหม่อมเหนื่อยและอ่อนเพลียอยากดื่มเหล้าเต็มทนแล้ว"

ชานุกข่านทรงพระสรวล ยกพระหัตถ์ขวาทบป้าอาเสียร

"ไปบนตำหนักเถอะ อาบนน้ำเปลี่ยนเครื่องแต่งตัวแล้วฉันจะพาพวกเธอไปรับประทานอาหารข้างนอก ฉันไม่ต้องการให้ท่านที่ต้องหมดเปลืองเพราะพวกเราหรอก วันนี้ฉันจะเลี้ยงพวกเราให้เต็มที่และจะเชิญท่านพี่ไปร่วมเสวยกับพวกเราด้วย"

ท่านมหาราชาทองสองได้เสด็จนำหน้าพาคณะพรรคสี่สหายขึ้นบนพระตำหนักใหญ่ ทุกคนเหน็ดเหนื่อยเมื่อล้าไปตามกัน ท่านมหาราชาวชิชชอวดาลรับสั่งให้มหาดเล็กของพระองค์คนหนึ่งพามณฑาวัตติไปพบกับหัวหน้านางฮาร์เริ่มของพระองค์ เพื่อให้มณฑาวัตติได้อาบน้ำเปลี่ยนเครื่องแต่งตัวใหม่ คณะพรรคสี่สหายต่างนั่งพักผ่อนอยู่บนเก้าอี้ถนวมและโซฟาภายในห้องโถง มหาดเล็กหนุ่มรูปหล่อคนหนึ่งนำน้ำเย็นใส่แก้วมาเสิร์ฟให้เสียรหงวนนึกเศร้าใจอย่างยิ่งเท่าที่ ท่านมหาราชาวชิชชอวดาลทรงชี้เหนียวขนาดหนักเช่นนี้ ตรงกันข้ามกับองค์ชานุกข่าน ซึ่งมีน้ำพระทัยกว้างขวางทรงสปอร์ตที่สุด

ท่านเจ้าของวังได้โอภาปราศรัยกับคณะพรรคสี่สหายเป็นอย่างดี ทรงไปตามถึงเรื่องการขึ้นสู่ออคเอดเวอ
เรสต์ นิกรได้เล่าถวายจริงบ้างโกหกบ้าง ซึ่งส่วนนามักจะโกหก และท่านวิชัยอวตลก็ทรงเชื่อว่าเป็นจริง

"กระหม่อมได้เผชิญกับพญางูตัวหนึ่ง เมื่อเราขึ้นไปสูงประมาณสองหมื่นฟิต"

ท่านมหาราชวิชัยอวตลทรงขมวดพระขนงในท่าที่สนพระทัย

"จำพวงงูหลามกระมัง"

เสี่ยหงวนพูดเสริมขึ้น

"ไม่ใช่กระหม่อม มันใหญ่กว่างูหลามตั้งร้อยเท่า"

"ฮ่า" ทรงอุทาน "ถ้ายังงั้นก็ต้องเป็นพญานาคนะซี"

อาเสี่ยพยักหน้าให้นิกรโกหกบ้าง นายจอมทะเล้นทำหน้าตาขึงขังแล้วกล่าวว่า

"กระหม่อมไม่เคยเห็นพญานาคแต่มั่นใจว่างูใหญ่ที่เราเห็นต้องเป็นพญานาคแน่นอน"

"แล้วไง เล่าต่อไปซี"

"พวกเราแลเห็นมันโผล่หัวออกมาจากฟุ่มไม้ กระหม่อมลำตัวของมันโตกว่าเสาตำหนักนี่อีก โขขนาด
ท่อนซุงใหญ่ ๆ เห็นจะได้ บนหัวของมันมีหงอนสีแดงกระหม่อม"

"นั่นแหละพญานาคละเธอ" ท่านมหาราชวิชัยอวตลรับสั่งขึ้นดัง ๆ

"เห็นจะใช้กระหม่อม พวกเราช่วยกันเอาปืนยิงมันหลายสิบนัด แต่กระสุนปืนไม่ได้ทำให้งูยักษ์ได้รับความเจ็บปวดเลย มันชูคอขึ้นสูงราวห้าสิบฟิต แม่แม่เบียร์ร้องคำรามลั่น พวกเราตกใจวิ่งหนีเข้าไปซ่อนตัวอยู่ใน
ถ้ำเล็ก ๆ แห่งหนึ่ง"

"โอ--น่าตื่นเต้นมากคุณนิกร แล้วยังไงอีก เล่าเร็ว ๆ ฉันกำลังอยากรู้เรื่อง"

นิกรโกหกแบบหน้าตาย

"งูยักษ์ตัวนั้นมันเลื้อยผ่านหน้าถ้าเราไปกระหม่อม กระหม่อมได้จับเวลาคำนวณความยาวของงูยักษ์ตัว
นี้ซึ่งมันเลื้อยเร็วประมาณ สิบไมล์ต่อชั่วโมง มันเลื้อยผ่านหน้าถ้าสิบนาทีกับยี่สิบสองวินาทีจึงสุดปลายหาง ฝ่า
บาทลองคิดดูว่างูตัวนี้ยาวสักเท่าใด อ้อ -- ปากถ้ำกว้างสองเมตรกระหม่อม"

มหาราชวิชัยอวตลทรงยิ้มแฉ่ง ๆ ก่อนที่พระองค์จะรับสั่งว่าอะไร มหาดเล็กคนหนึ่งก็ถือถาดทองคำ
ใบกระต๊อรัศคตลานเข้าฝ่าท่านมหาราชชานุกข่านในระยะใกล้ชิด แล้วพูดเป็นภาษาฮินดูอย่างนอบน้อม

"มีโทรเลขด่วนมาถึงฝ่าบาทสามสี่วันแล้วกระหม่อม"

ชานุกข่านพยักพระพักตร์แล้วหยิบโทรเลขฉบับนั้นขึ้นมาส่วนมหาดเล็กหนุ่มที่นำพระโทรเลขมาถวาย
ได้ลุกขึ้นเดินออกไปจากห้องโถงอย่างสงบเสถียรท่านมหาราชชานุกข่านทอดพระเนตรข้อความในโทรเลขด่วน
ฉบับนั้น ซึ่งสิงหนาทปูนาเลขานุการของพระองค์ก็มีมาถึงและทูลให้ทรงทราบถึงความยุ่งเหยิงเกี่ยวกับทีมฟุตบอล
"สิวะนิมิต" อันเป็นทีมฟุตบอลที่มีชื่อเสียงโด่งดังที่สุดทีมหนึ่งในประเทศอินเดีย

อ่านจบชานุกข่านก็เงยพักตร์ขึ้นแล้วทูลพระเชษฐาของพระองค์

"หม่อมฉันจะต้องรีบกลับไปटनाโดยด่วน"

"มีอะไรเกิดขึ้นหรือ" ท่านมหาราชวิชัยอวตลรับสั่งถามทันที

"ทีมฟุตบอลของหม่อมฉันก่อความยุ่งยากให้หม่อมฉันพะยะค่ะ นักฟุตบอลฝีมือเยี่ยมลาออกไปอยู่ที่
"นรสิงห์" ถึงห้าคน และอีกสามสี่คนกำลังจะลาออกไปอยู่ที่นั่น"

พระเชษฐาทรงพระสรวลเบา ๆ แล้วสิ้นพระเสียร

"เธอเป็นคนที่ชอบหาความเดือดร้อนยุ่งยากให้ตัวเอง การที่เธอเลี้ยงนักฟุตบอลและนักกีฬาอื่น ๆ ไว้มากมายนั้นปีหนึ่ง ๆ เธอต้องเสียเงินนับแสนโดยไม่ได้อะไรตอบแทน ถ้าเธอจะเอาเงินที่ต้องเลี้ยงดูนักกีฬา ไปให้เขาทำตามวิสัยของชาวแขกที่ดีทั้งหลายเธอก็จะได้กินดอกเบี๋ยอย่างสบายไม่ต้องเหน็ดเหนื่อยอะไร"

สี่สหายมองคูหน้ากันแล้วทำปากแเบะพร้อม ๆ กัน ซานุกข่านทรงเข็มพระสรवलเล็กน้อยแล้วทูลว่า

"ทศนะหรือรสนิยมของหม่อมฉันกับท่านพี่ไม่ตรงกันพะยะค่ะ หม่อมฉันชอบนักกีฬาเพราะเห็นว่าคนที่เป็นกีฬานั้นย่อมมีจิตใจสปอร์ตไม่เอาเปรียบใคร รู้แพ้รู้ชนะรู้ถอยรู้ถ่วงแข่งขัน ท่านพี่ก็ทรงทราบดีแล้วว่าเมื่อหม่อมฉันยังหนุ่ม ๆ อยู่ หม่อมฉันเป็นนักกีฬาที่มีชื่อเสียงคนหนึ่ง อย่างน้อยก็เคยได้เป็นแชมป์ขมเปี่ยนมวยสมัครเล่นแห่งมหาวิทยาลัย"

โปรดติดตามตอน ๘

สุปีดภูมิ